

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd

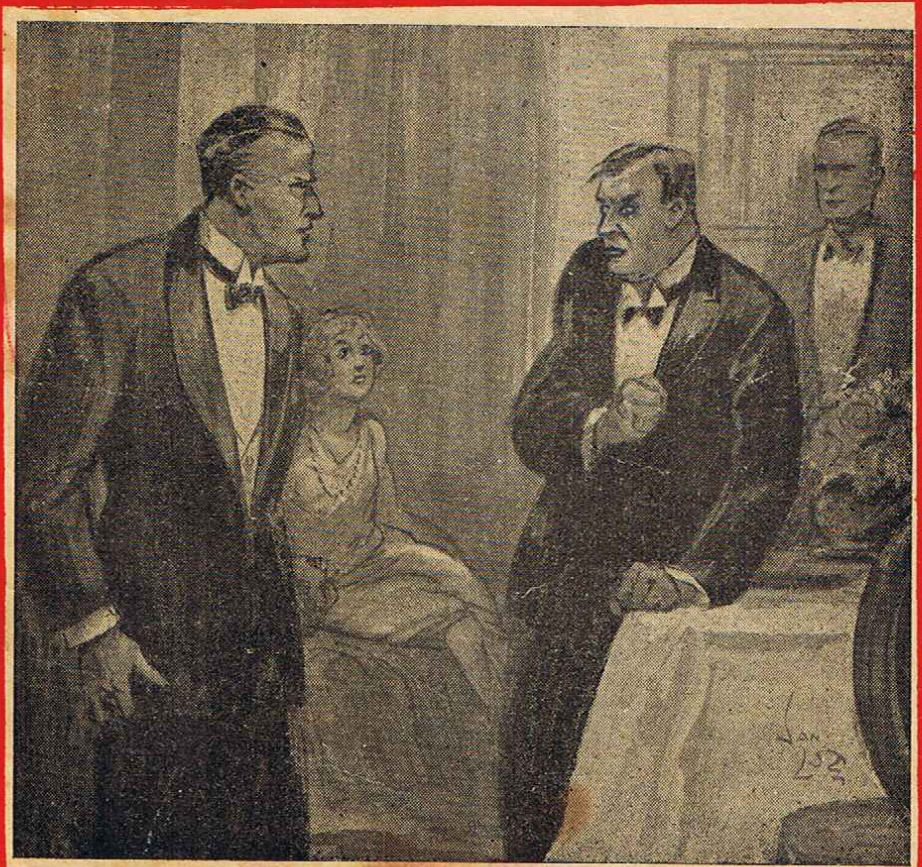
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEVAREN VAN EEN WERELDSTAD

N° 3183

N° 2411

WEEKLIJKE AFLEVERING

40 Ct

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

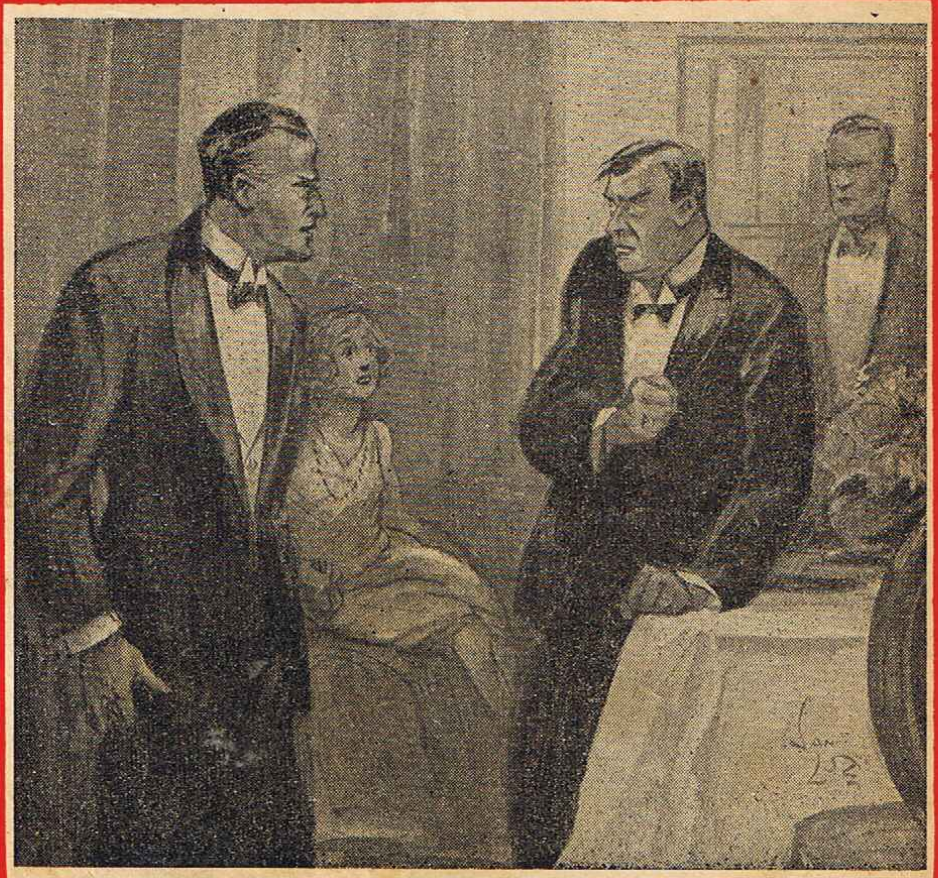
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEVAREN VAN EEN WERELDSTAD

N° 3183

WEEKLIJKE AFLEVERING

6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gevaren van een Wereldstad

HOOFDSTUK I

DE DOOD IN DE TUNNEL

De subway, anders gezegd: de ondergrondse spoorweg van New York is verre van volmaakt. Weliswaar is het een gemakkelijk vervoermiddel voor de reiziger in New York, die haast heeft, (en wie in New York heeft geen haast?) want het aantal treinen en de frequentie van de vertrektijden is groot. Wat echter de afwerking van de spoorweg betreft, deze laat veel te wensen over. De rotsachtige bodem maakt het niet nodig al te diep te graven en de treinen

razen onder de straten door op betrekkelijk geringe diepte. Vergeleken met de « underground » van Londen is het verschil inderdaad groot.

Het veiligheidssysteem is zeer goed uitgedacht en uitgevoerd, zodat ongelukken met deze ondergrondse treinen gelukkig zeer zeldzaam zijn. Maar enig spoor van luxe zal men er tevergeefs zoeken. De rechthoekige treinen zijn geheel van staal en maken, als zij over de rails in grote vaart voortrollen een

borverdovend lawaai, dat soms zelfs in de daarboven liggende straten te horen is.

Op het uur, waarop deze vertelling aanvangt, was het niet erg druk. Het was omstreeks tien uur in de avond en het spitsuur was reeds lang voorbij. Straks bij het uitgaan van schouwburgen en bioscopen zou het anders worden. Tussen elf en één uur zou het moeilijk zijn een plaatsje te bemachtigen. Nu was het echter betrekkelijk rustig.

Niemand behoefde te staan, en de banken waren zelfs lang niet alle bezet.

In de wagen die onmiddellijk op de motorwagen volgde, zaten niet meer dan zeven personen. Drie daarvan waren vrouwen. Van de mannen was er een werkman, hetgeen alleen aan zijn vereelde handen was te zien, want hij was goedgekleed, en behoorlijk geschooren, de tweede zag er uit als een gepensioneerde generaal, met zijn geweldige knevels en zijn ruige wenkbrauwen, en dan waren er nog twee heren in avondtoilet, die tegenover elkander gezeten waren en die waarschijnlijk terugkwamen van een of andere feestelijke bijeenkomst.

De trein kon juist weer het vasteland van Manhattan bereikt hebben, en bevond zich ongeveer ter hoogte van Avenue C, toen een van die heren een vreemde beweging maakte en trachtte op te staan, om dadelijk weer op de bank neer te vallen.

Natuurlijk trok dat de aandacht van de andere reizigers.

De persoon in kwestie kon een jaar of veertig zijn, ofschoon zijn haar nog glanzend zwart was, had een breed, goedgeschooren knap gezicht met ogen die op een Spaanse of Italiaanse afkomst wezen.

Hij was keurig gekleed en behoorde blijkbaar tot de gegoede stand.

Deze man was aan een station van Brooklijn ingestapt tegelijk met de werkman en de «generaal» en had al die tijd rustig in een hoekje gezeten, bijna zonder zich te bewegen. Een paar minuten eerder had hij zijn hoed afgezet en naast zich gelegd.

Een opmerksaam toezichzender had

toen kunnen waarnemen hoe er fijne zweetdruppeltjes parelden op zijn slapen, en hoe nu en dan zijn gezicht zenuwachtig vertrok.

Thans echter was het op een angst-aan jagende wijze vertrokken en doodsbleek, terwijl de ogen een radeloze uitdrukking hadden.

De heer die tegenover hem was gezeten, een rijzig man, eveneens zeer goed gekleed, en die een station verder was ingestapt, zonder veel notitie van zijn burens te nemen, verliet onmiddellijk zijn bank, greep een van de lussen, en boog zich naar de ander toe om met luide stem te vragen:

— Scheelt u iets mijnheer? Gevoelt gij u niet wel?

De mond van de man bewoog, maar er kwam geen hoorbaar geluid over zijn lippen; hij deed opnieuw een krampachtige poging om op te staan en een uitdrukking van waanzinnige schrik kwam in zijn donkere ogen.

Hij greep naar zijn keel, en rukte zijn das en boord los.

De reiziger die hem de vraag had gesteld wilde hem behulpzaam zijn, maar de ander wiens lippen langzamerhand een loodblauwe kleur aannamen, had zijn boord reeds stuk getrokken als iemand die stikt en kromde nu zijn lichaam als onder de invloed van hevige pijnen.

Plotseling, als iemand die voelt dat zijn einde gaat naderen, greep hij de heer die voor hem stond wild bij de bovenarm, en trok zijn gelaat vlak bij het zijne alsof hij hem iets wilde zeggen:

— Hebt ge mij iets te zeggen? vroeg deze.

De patiënt knikte heftig, trok het hoofd van zijn ondervrager nog dieper naar omlaag en noemde toen een naam...

Niets meer. Hij spande zich tot het uiterste in om er nog iets aan toe te voegen, maar dit was hem blijkbaar niet mogelijk. Zijn greep om de arm van de medereiziger, die hem ter hulp had willen komen werd losser, zijn ogen werden groot en glazig, hij drukte beide handen op zijn maag, bukte zich ver

voorover en richtte zich met een schok weer op. Een lange rilling liep over het lichaam en tenslotte zakte hij neer in zijn hoek, de mond bleef open staan en de tong kwam halverwege te voorschijn. De ongelukkige was dood.

Het was een afschuwelijk gezicht zoals hij daar neerlag in zijn hoek, met zijn gekromde ledematen, de ogen starend en wijdgeopend, en de loodkleurige lippen.

Allen hadden zich verschrikt om hem heen geschaard en keken ontdaan toe. Hoe was het mogelijk, dat een ogenschijnlijk zo sterk, jong en krachtig man, zo plotseling en onverhoeds werd overvallen door de dood? Een hartverlamming misschien, een beroerte, een plotselinge hersenbloeding wellicht?

De werkman raakte voorzichtig een van de handen aan en zei, met moeite zijn stem verheffend boven het geraas van de voortstormende trein:

— Die heer ziet er niet uit om een beroerte te krijgen. Wat dunkt u, mijnheer?

De goedgeklede man hield zich nog altijd aan de lus staande en boog zich toen voorover naar de dode, wiens gelaat hij aandachtig bekeek. Even rook hij aan de geopende mond, sloeg een der oogleden terug en zei eindelijk langzaam.

— Neen, een beroerte is het niet. Het is iets anders... het is...

De remmen werden aangedraaid, en knarsten oorverdovend, zodat de woorden door dat lawaai te loor gingen.

In het duister van de tunnel begonnen reeds de lichten zichtbaar te worden van het volgende station.

— Maar kunnen wij hem niet helpen, mijnheer? riep de arbeider nog.

— Neen, vriend. Hulp kan hier niet meer baten; het hart heeft opgehouden te kloppen.

De trein stond met een korte schok stil, de brede deuren schoven open, en de weinige reizigers spoedden zich naar buiten.

Een New Yorkse tube-trein wacht op ieder station niet meer dan enkele seconden, en hij zou zeker ook weer verder zijn gereden, als de stantomstam

van de «generaal» dit niet belet had, die onmiddellijk op bevelende toon om iemand riep, die een dode uit de wagen kon verwijderen.

Twee controleurs kwamen aansnellen, en droegen de dode het perron op. Op hetzelfde ogenblik reed de trein weer verder, en voerden de generaal, de drie dodelijk ontstelde vrouwen en alle andere reizigers in de andere wagons mede, die niets van dit tragisch voorval hadden bemerkt.

De goedgeklede heer echter, bleef in de buurt, om klaarblijkelijk desgewenst een verklaring af te leggen, en zo was hij in de gelegenheid om reeds enige ogenblikken later aan een ijlings ontboden agent van politie mede te delen wat er geschied was. Hij was er ook bij, toen deze beambte de zakken van de dode onderzocht, daarin een portefeuille vond, van het ivooren plaatje dat aan de binnenzijde was vastgehecht, naam en adres van de dode overschreef.

Er werd onmiddellijk om een dokter en een ambulanceauto getelefoneerd, maar hierop wachtte de gedienstige medereiziger niet meer. Hij was reeds, waarschijnlijk niet begerig om bij de zaak betrokken te worden, naar de voet van de steeds met groot geraas op en neer lopende trap gelopen, en deze voerde hem nu snel naar de open lucht, warm en zoel op deze prachtige zomeravond.

Het station in kwestie was de Eerste Avenue. Vlak bij de uitgang donderen minuut op minuut de elektrische treinen van de Elevated spoorweg, kortweg «El» genoemd, voorbij. De heer nam in de lift plaats die hem naar boven voerde, wachtte op de komst van een uit 5 wagens bestaande trein, tot deze ternauwernood stilstond, stapte in en liet zich naar het Noorden van de stad brengen, langs de lijnrechte, eindeloos lange Eerste Avenue, die bij de 23ste straat overgaat naar de Second Avenue, totdat hij er twintig minuten later weer uitsteeg bij de kruising van de Een-en-zestigste straat. Nogmaals moest hij onder de grond duiken, ditmaal om de Tube te nemen, die de stad van Oost naar West doorkruist, maar thans waren zo-

ven of acht minuten voldoende om hem naar de plaats zijner bestemming te brengen: het station tegenover een der ingangen van het Central Park. Zodra hij weer buiten was, liep hij nog een minuut of tien, tot hij de Drie-en-Zestigste Straat bereikt had en ging hier een groot huis binnen, dat er uitzag als een pension, en dit dan ook inderdaad was. Overdag moest men hier van zijn hoekvensters uit een fraal uitzicht hebben over het zoëven genoemde park, dat, met Bronx Park het grootste is van New York.

Het was een huis met een portier, maar de man nam ternauwernood notitie van hem en zonder gebruik te maken van de lift liep hij drie trappen op naar de derde verdieping zonder iemand tegen te komen.

Hij haalde een sleutel te voorschijn, opende een van die deuren, zoals men er miljoenen juist eender vindt in de reuzenstad, hing zijn hoed en jas aan een kapstok, liep een korte gang in, en trad nu een helder verlichte kamer binnen, waar een jonge man dadelijk opsprong en hem vrolijk begroette.

Die jongeman was Charles Brand.

— Wel, Edward? Eerder terug dan ik verwachtte. Heeft je onderzoek resultaten opgeleverd.

— Niet in het minst, Charles antwoordde de Grote Avonturier met een berustend glimlachje. Ik heb een volkomen vals spoor gevolgd, naar het schijnt en ik geloof dat we die zaak voorlopig moeten laten rusten. Gelukkig merkte ik het tamelijk vroeg en ik zou zeker nog eerder naar huis zijn gegaan, wanneer zich niet een zonderling voorval in mijn wagon van de Subway had voorgedaan, dat mij heeft opgehouden.

En nu vertelde Raffles, nadat hij was gaan zitten en een sigaret had opgestoken, wat hem daareven in de Tube was overkomen.

Brand had aandachtig geluisterd en vroeg, toen Raffles een ogenblik zweeg:

— Maar waaraan denk je dan dat die ongelukkige reiziger zo onverhoeds gestorven is?

— Aan een spontaan en dodelijk be-

derf van het bloed, Charles. De man was vergiftigd.

Brand slaakte een kreet van afschuw en herhaalde:

— Vergiftigd?

— Ik kan er geen ogenblik aan twifelen; alle verschijnselen wezen er op, moeten tenminste iedereen erop wijzen, die een weinig toxologische kennis bezit en daaraan hapert het mij gelukkig niet. Een Indisch vergif, plantaardig, dat pas na enkele uren begint te werken, maar dan ook met zulk een verschrikkelijke, door niets te stuiten snelheid, dat de dood er onherroepelijk op moet volgen. Voor zover ik weet is er tegen dat soort vergif nog geen kruid gewassen, en het is een groot geluk dat het maar aan zo weinigen bekend is. En er komt nog iets anders bij, hetgeen de moordenaar maar al te vaak straffeloosheid waarborgt en dat is dit: De ongelukkige zag er, toen de aanval hem trof, inderdaad afschuwelijk uit, maar dat veranderde reeds toen hij het perron opgedragen werd, en als de dokter, die de dood moest constateren zich niet heel erg gehaast heeft, dan zal hij uiterlijk maar heel weinig veranderingen in het gezicht hebben kunnen opmerken, en een uur later zou er zelfs van de zonderlinge «schifting» als ik het zo noemen mag van het bloed, niets meer te bespeuren zijn. Na de dood van het slachtoffer keert alles tot zijn normale toestand terug, en dan kan slechts een ingewijde, een kenner, en dan nog alleen door zekere middelen aantonen, dat er vergiftiging heeft plaats gehad. Wacht hij daarmee drie of vier uren, dan helpt ook dat zelfs niet meer.

— Afschuwelijk, en ken je de naam van die vergiftigde man?

— Charles, ik geloof, zelfs die van de moordenaar te kennen, zei Raffles ernstig. Op het ogenblik namelijk, dat het slachtoffer zich veroordeeld wist en begreep wat er met hem gebeurd moest zijn, trok de ongelukkige mijn hoofd naar zich toe en fluisterde mij een naam in het oor. Die naam luidt: Robert Bray. Bray, een zeer gangbare naam, waarschijnlijk een valse naam, maar wij zullen de ware wel weten te vinden, zei

Raffles met een harde uitdrukking op zijn gelaat en in zijn ogen.

— Maar het noemen van die naam, Edward?

— Amice, die man wist dat hij vergiftigd was, en beseftte dat hij moest sterven. Natuurlijk begreep hij, waaraan hij die plotselinge dood had toe te schrijven, en wat is dus natuurlijker, dan dat hij op het uiterste ogenblik althans de naam van de dader heeft willen noemen. Trouwens, ik ga de zaak onderzoeken, en zal dus gauw genoeg zekerheid hebben.

— Hoe is de naam van het slachtoffer?

— Elias Reckleben, ik weet zelfs het adres. Het is juist tegenover de ingang van Central Park, in Madison Avenue.

— Die naam klinkt Duits.

— Hij zal dan ook wel van Duitse afkomst zijn. Overigens, of hij een Duitser is of een Amerikaan, doet er niet toe. De moord op die man mag niet ongewroken blijven. En al was hij een neger of een Indiaan, dan zou ik er juist zo over denken.

— Maar het motief? Ik ken een paar miljonairs te New York, die Bray heten.

— Beste Charles, ik kan je voor de vuist weg drie motieven noemen, waarbij het al of niet rijk zijn volstrekt geen gewicht in de schaal legt: haat, liefde en wraak. Overigens, naar dat motief zullen wij juist zoeken. In elk geval zal de naam Reckleben, die hier zeker niet zo vaak voorkomt, ons in staat stellen ons slachtoffer spoedig te identificeren. Het is nu te laat om nog aan het werk te gaan, maar morgen zullen wij dadelijk het zaakje aanpakken.

— Indien tenminste Justitie of Politie ons niet het gras voor de voeten wegmaait.

— Ik zou wel durven wedden, Charles, dat ze dat niet doet. Men behoefde

vanavond maar een dokter op te belten, die niet heel erg op de hoogte is, die de doodsoorzaak toeschrijft aan een beroerte, een hartverlamming, een hersenbloeding of zo iets, en de zaak zou in de doofpot gaan, zo zeker als tweemaal twee vier is. Vergeet niet, dat ik de enige ben die de naam heb gehoord. En de moordenaar heeft hoogstwaarschijnlijk geen rekening gehouden met het toeval, en geloofde dat zijn slachtoffer op een eenzame straathoek plotseling ineen zou zakken.

Brand schudde enige malen het hoofd en zei:

— Er is iets dat mij zegt, dat wij hier de hand steken in een wespennest. Wie weet wat er achter die misdaad steekt?

— Wel, het is juist mijn doel dat te ontdekken. New York is een stad van ontelbare mogelijkheden, amice, en die daarom een grote aantrekkingskracht op mij uitoefent. Daarbij vergeleken is Londen, ofschoon het groter is, maar een onnozel provinciegat. En met je goedvinden zullen wij de Engelse metropool nog maar wat vermijden. Verveelt het je hier?

— Dat nu juist niet. Ik betwijfel namelijk of men van iemand, die op de bodem van een vuurspuwende vulkaan terecht komt van zichzelf zou kunnen zeggen dat hij zich verveelt.

— Ik hoop je schadeloos te stellen. De zomer loopt reeds ten einde en zodra de herfst in het land is, beloof ik je een jachtreis naar het Noorden, naar Canada of naar de Grote Meren. Staat je dat niet aan?

— Het vooruitzicht lokt me wel, maar ik heb heugenis aan een soortgelijke reis die pas vijf maanden later bij het smelten van de sneeuw ergens bij Nome tot een goed einde kwam, en die ons bijna de hals had gekost, zei Brand lachend.

HOOFDSTUK II

OP ONDERZOEK UIT

De dagbladen stelden Raffles in zo verre in het gelijk, dat er van een vergiftiging zelfs niet gewaagd werd. Het heette inderdaad een «hartverlamming». Maar het slachtoffer moest toch wel een bekende persoonlijkheid zijn geweest, want ondanks het gemis aan romantiek, werd er toch in de dagbladen vrij wat plaatsruimte aan de nagedachtenis van Elias Reckleben gewijd. Hier en daar zelfs een kwart kolom, hetgeen in Amerika heel wat betekent.

Brand had een aantal bladen gekocht, en de twee vrienden bestudeerden ze nu zwijgend, tegenover elkander gezeten aan de ontbijttafel.

Ze waren ongeveer tegelijkertijd gereed met hun lectuur en Raffles begon:

— Wanneer ik mag afgaan op de beschrijvingen in die bladen, dan hebben wij ons de heer Reckleben voor te stellen als een man, die over veel geld en veel vrije tijd beschikte, die tweemaal getrouwd is geweest, die desondanks zeer gesteld is gebleven op het gezelschap van vrouwen, die van een goed glas port en van wedden hield, zelf twee paarden liet lopen, iedere zomer naar Europa reisde, een kleine villa bezat bij San Remo en rondging met politieke aspiraties.

— Je hangt daar een vrij volledig portret van hem op, zei Brand lachend. Tot diezelfde overtuiging ben ik ook gekomen. Een bon-vivant, die met Wijn-tje en Trijntje op goede voet stond, en die niets liever verlangde, dan deel uit te maken van een der Regeringslichamen. Ik lees hier dat hij zich tot tweemaal toe candidaat heeft gesteld als lid van de County Council.

— Juist, en beide keren is hij maar met een geringe minderheid verslagen.

— Hij moet vrij grof hebben gespeeld, nu en dan. De New York World weet te verzekeren, dat hij eens, op een enkele dag te Monte Carlo tachtigduizend

goudfrancs won en dezelfde avond honderdduizend verloor.

— Ja, het spel schijnt zijn harts-tocht te zijn geweest. Hij heeft zich ook met beursspeculaties ingelaten, die niet al te gelukkig zijn afgelopen. Intussen kan ik uit al die drukinkt onmogelijk iets destilleren, dat aanleiding zou kunnen zijn om hem uit de weg te ruimen.

— O, dat kan men niet zeggen, zei Raffles afgemeten. Daar is bijvoorbeeld zijn candidaatsstelling voor de County Council.

— In welk opzicht...?

— Beste Charles, we zijn hier in Amerika, vergeet dat niet. Het lidmaatschap van de Raad in een stad als New York is iets van gewicht.

— Dat is het in iedere andere stad ook.

— Toegegeven, maar niet in dezelfde mate, hernam Raffles. Je hebt natuurlijk het boek van Upton Sinclair gelezen, dat «De Wildernis» heet. Die Amerikaanse schrijver doet in dat bekende werk onder meer een boekje open over het misbruik maken van de macht door de leden van de raad in de grote steden. Hier en daar grenst het aan het ongelooflijke. Niettemin is dat alles waar, en behoefde Sinclair slechts uit de werkelijkheid te putten. Er wordt een geregelde handel gedreven in vergunningen, aanbestedingen, baantjes, enzovoort.

— Nu begrijp ik de betekenis van je woorden, en het slachtoffer zou dus de man zijn geweest, om zijn positie te misbruiken?

— Och, van iets dergelijks beticht ik hem volstrekt niet. Maar wij zullen zijn status en persoonlijkheid eens nader onderzoeken. Je ziet nu toch zeker zelfs wel in, dat wij aan de politie niets hebben bij het onderzoek doen naar deze zaak.

— Dat kan ik nog niet inzien, Eld-

ward. Mij dunkt dat je niets anders hoeft te doen dan aan de Hoofdcmissaris van politie te schrijven dat je Reckleben in zijn laatste ogenblikken de naam hebt horen noemen van Robert Bray. Die Commissaris zal dan wel dezelfde conclusie maken als jij, tien minuten daarna is de man geknipt.

— Amice, je kostbare waarschuwing, ik herhaal het nog eens, komt te laat. Ik verzeker je, dat er reeds gister nacht niets bijzonders meer te bespeuren viel aan het lijk van Reckleben. En dat moet toch, om moord te kunnen bewijzen. En dan al die Brays die er in New-York rondlopen. De noodzakelijkheid, dat ik die schriftelijke verklaring naderhand natuurlijk persoonlijk zou moeten bevestigen met alle verlies van tijd en goed humeur, die met zulke getuigenverklaringen gepaard gaan... Neen, amice, dat heeft nu volstrekt geen doel meer, en ik zal zo vrij zijn, de zaak liever zelf op me te nemen. En ik geloof, een goede voorsprong op de politie te hebben, omdat de dader nog van niets weet en nu, na het lezen van de ochtendbladen wel tot de slotsom moet zijn gekomen, dat hij niets te duchten heeft.

— Dat stem ik toe, zei Brand. Kan ik je behulpzaam zijn bij je nasporingen?

— Ik vermoed zelfs dat je hulp en die van Henderson mij wel onontbeerlijk zal zijn, antwoordde Raffles. Men kan nooit weten hoe ver zulke nasporingen iemand kunnen voeren. Het eerste wat wij moeten doen is de huisgenoten van Reckleben ondervragen.

— Ik heb in mijn blad vermeld gevonden, Edward, dat hij vrijgezel was.

— Dat maakt de zaak niet gemakkelijker, maar in ieder geval zal hij toch wel een huishoudster of een bediende hebben gehad. Laten wij maar aanstonds gaan.

— Als wat zullen wij ons voordoen?

— Nu, als schuldeisers mijnentwege. Het is jammer dat ik zelf het lijk niet meer zal kunnen zien, ofschoon ik zeker ben van mijn zaak.

— Ja, men heeft het naar een ziekenhuis vervoerd, en vandaar zal het waarschijnlijk ook wel begraven worden. In de « New York World » staat te lezen

dat Reckleben een broer had te Philadelphia, en dat die door de bediende telegrafisch is gewaarschuwd en vandaag in New York verwacht wordt. Dan heeft hij hier nog een neef, met wie hij echter maar weinig omgang had, en een oude moeder, niet ver van de Canadese grens, die hij zeker in geen tien jaren heeft gezien.

— Wie weet wat wij te horen zullen krijgen. Ben je klaar?

Brand had zijn krant reeds weggelegd, en stond op, om hoed en jas te gaan halen, toen hij vroeg:

— Moeten we ons niet vermommen?

— Dat is voorlopig volkomen overbodig. Wat zou het als ik eens met de bediende van de overledene ging praten? Hij heeft mij en ik hem nooit gezien.

Enige ogenblikken daarna zaten de twee vrienden reeds naast elkander in de grote snelle auto, die zij pas een dag tevoren hadden gekocht, en die door Henderson werd bestuurd. Het was een voortreffelijke tweedehands Chevrolet, voorzien van nummerplaat en alle andere noodzakelijke papieren, en die bij de eerste de beste noodzakelijkheid gemakkelijk weer van de hand kon worden gedaan.

Niemand echter zou op dit ogenblik in de twee keurig geklede heren de twee Engelse avonturiers hebben herkend, die nu reeds sedert geruime tijd de strijd hadden aangeboden tegen het gespuis, van New York, en dus als het ware helpers waren van de politie die hen niettemin ijverig zocht en dit waarschijnlijk niet om hen te belonen.

Binnen een kwartier had de reus hen, zonder een enkele maal in conflict te komen met de verkeerslichten, naar het begin van Madison Avenue gebracht. Hij reed nu langzaam verder, naar de nummers ziende, en stopte enige huizen voor het hem aangeduide, zoals hem was gezegd.

Raffles en Brand stapten uit, en gingen langzaam te voet verder. Voor het huis, naast welks deur het nummer 42 was gebeiteld in de granieten onderpui, stonden zij een ogenblik stil. Het was een nieuw gebouwd huis van vijf

verdiepingen, en onderverdeeld in zogenaamde flats, waarvan er een paar weer gehalveerd waren, en dus maar vijf vertrokken bevatten. Een van die halve flats bleek door Reckleben te zijn bewoond geweest en het was voor een man, die alleen maar een huishoudster en een bediende heeft, terwijl de vrouw iedere avond naar huis ging, ruimschoots voldoende. Het zou trouwens later blijken, dat al die vijf vertrekken met de grootste luxe waren ingericht, door een man van smaak, die niet op enige dui-zenden behoeft te kijken.

Raffles en Brand moesten twee trappen op, en klopten aan de woningdeur juist toen deze geopend werd door een man van een jaar of vijftig, met een nors en bleek gelaat, en die een klein valies in de hand hield. Hij droeg geen livrei, maar was toch op het eerste gezicht aan zijn houding en zijn kleding te herkennen als een huisknecht.

— Henry Jeffries? vroeg Raffles.

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde de man kortaf en enigszins verbaasd.

— Kunt gij ons een ogenblik te woord staan?

De man aarzelde een kort ogenblik, haalde toen de schouders op, raadpleegde zijn horloge, en antwoordde:

— Als het van belang is, heb ik nog ongeveer een kwartier voor u. Dan moet ik naar het station. Ik verlaat dit huis zoals u ziet, en moet de sleutels nog aan de hoofdportier brengen. Ik ben de bediende van mijnheer Reckleben, die gisteravond overleden is.

— Dat weet ik, en dat is juist de reden van onze komst, antwoordde Raffles bedaard. Wilt gij ons toestaan om even binnen te komen?

De bediende nam de twee bezoekers met een aandachtige blik op, die hem echter gerust scheen te stellen, want hij deed de woningdeur dicht en zei:

— Gaat u hier dan maar even binnen, heren. De huishoudster is al weg, en komt ook niet meer terug. Het ziet er uit als een graf, nietwaar? En dat is het dan ook, voor nog méér mensen dan voor Mister Reckleben alleen.

Raffles wierp Jeffries een nieuwsgierige en onderzoekende blik toe. De

toon van 's mans stem had hem getroffen. Zo sprak geen bediende over zijn meester, die hij toch drie jaren lang, als de bladen gelijk hadden, trouw had gediend. Er lag bitterheid en hoon in de stem van de bediende. Hij drukte zich echter uit op een wijze, die een zekere beschaving verried. Hij had een paar stoelen aangeschoven en vervolgde nu:

— Ik weet niet wat de heren van mij willen, maar ik ben tot hun dienst.

— Wij zullen trachten, ons het kwartier ten nutte te maken, dat gij kunt missen, Jeffries. Vertel mij, om te beginnen, eens, had uw meester omgang met een zekere Robert Bray?

Jeffries richtte met een ruk zijn gelaat naar Raffles, zijn wenkbrauwen fronsden zich en hij vroeg op achterdochtige toon:

— Komt u van de politie?

— Volstrekt niet.

— Des te beter, want dan zou ik u hebben verzocht om maar weer heen te gaan. De zaak behoeft niet verder rechtbaar te worden.

— De zaak? Welke zaak? vroeg Raffles snel.

— Niets. Het doet er niet toe. Mijn meester is nu dood, en het gaat niemand aan. Wie bent u eigenlijk? Zijt gij vrienden van Reckleben? Gij kijkt mij verbaasd aan en vindt het zonderling dat ik op deze wijze over mijn meester spreek? Nu, als gij dat dan liever hoort: behoort gij tot de vrienden van Mister Reckleben?

— Neen. Er moet eenvoudig iets worden opgehelderd, dat in verband staat met zijn dood, Wij maken deel uit van een levensverzekeringmaatschappij. En ik herhaal mijn vraag: kende mijnheer Reckleben een zekere Robert Bray?

— En meer dan hem waarschijnlijk lief was, antwoordde Jeffries nors. Hij kwam vaak hier. Een grote, zware vent, erg donker. Beursman, geloof ik. Maar wat hebt gij aan die wetenschap, want meer weet ik niet van hem.

— Dat kan ik nu nog niet zeggen. Weet je waar die Bray woont?

— In de Vierde Avenue, op de hoek van Broadway. Ik heb er wel eens bood-

schappen moeten brengen. Wilt u nog meer weten?

Raffles had aandachtig het bleke, stroeve gelaat bestudeerd. Er was iets met die man, dat hij niet dadelijk begreep. Wat school er achter dat hoge, gerimpelde voorhoofd? Vanwaar die haast om te vertrekken? Raffles wilde trachten, wat dieper in de geheimen van die gesloten, norske man door te dringen, en daartoe zou hij een tip van de sluier moeten oplichten, dat was onvermijdelijk.

— Wanneer zag uw meester Bray voor het laatst?

— Een dag of vijf geleden.

— Niet gisteravond?

— Neen.

— Weet ge dat zeker?

— Zo zeker als iemand kan zijn van wat zijn meester, die hem niet in het geheim pleegt te nemen, belooft te doen of te laten, antwoordde Jeffries kortaf.

— Als ik uw gezegde van u zoëven goed begrepen heb, liet de verstandhouding tussen Mister Reckleben en Bray nog al een en ander te wensen over?

— Heb ik dat gezegd? vroeg Jeffries haastig. En weer kwam hetzelfde wantrouwen in zijn blik.

— Gij hebt gezegd: uw meester kende Robert Bray meer dan hem lief was.

Het antwoord kwam pas na enkele seconden:

— Daar behoef ik niets van terug te nemen. Het was zo. Maar ik kreeg de indruk dat het in de laatste tijd wat beter tussen hen boterde.

— Zeg mij eens, wat deed uw meester, ik bedoel, wat waren zijn bezigheden?

— Wat hij deed? Niets. Of beter gezegd: van alles, maar niet veel goeds. Paarden... wedden... spelen... met vrouwen omgaan... en... bij wijze van sport smokkelen.

Raffles begreep onmiddellijk wat achter die woorden moest schuilen, maar begreep evenzeer, dat hij dat thans niet kon vragen.

Er was hier klaarblijkelijk een geheim, dat misschien later aan de dag zou komen. Die man was niet erg op zijn meesten gesteld geweest, dat was

duidelijk. Daar de man nu alweer een blik op zijn polshorloge had geworpen, en Raffles eigenlijk voldoende wist, stond hij op en vroeg:

— Wat denkt gij van de plotselinge dood van uw meester?

De man wierp Raffles een zonderlinge blik toe en antwoordde toen afgemeten, zijn valies weer opnemend:

— Wat ik van zijn dood denk? Wel, dat die hem bijtijds achterhaald heeft, en anderen van een misdaad heeft teruggelouden. Ik ken mensen, die vast en zeker rondgingen met het plan zich op Reckleben te wreken. Nu hij dood is, nu een hartverlamming hem in de trein heeft overvallen, moeten die mensen zich voortaan maar vergenoegen met de gedachte, dat zij zich niet persoonlijk hebben kunnen wreken. Mijnheren, mijn tijd is beperkt. Wat gij nog meer wilt weten over Reckleben, vraag dat maar aan de huishoudster, wier adres ik u wel wil geven. Ik vertrek nog hedenavond naar... hm... naar elders.

Brand, die met de grootste verbazing naar dit gesprek had geluisterd, was op zijn beurt opgestaan, en begaf zich reeds naar de deur. Hij wierp echter nog een blik op het gelaat van Raffles en verraste daarop een eigenaardige uitdrukking, die hem dadelijk weer op zijn hoede deed zijn.

Raffles knipte heel even met zijn rechteroog en keek toen strak voor een kort ogenblik naar het deurslot.

Voor ieder ander zou dit zeker onbegrijpelijk zijn geweest, maar Brand wist onmiddellijk wat er van hem verlangd werd, stak zijn hand in zijn zak, ging de gang in en trok de deur behoedzaam achter zich dicht, terwijl Raffles daarbinnen de bediende met nog enkele woorden aan de praat hield.

Toen deze laatste de gang in kwamen, stond Brand kalm met zijn handen op zijn rug door het ronde gangraam op straat te kijken.

— Mijnheer Jeffries heeft mij het adres van de huishoudster opgegeven, amice, zei Raffles, wij kunnen dus niets beters doen dan eens naar haar toe te

gaan en mijnheer een goede reis wenssen.

Jeffries zei verder niets, maar sloot de woning weer achter zich, draaide de sleutel in het slot om, stak die in zijn zak, en wachtte totdat de beide bezoekers voor hem uit de trap afgingen. Zonder zich verder nog om hen te bekommeren, ging hij de glazen loge van de portier binnen, en sprak even met deze man. Raffles en Brand zagen hoe Jeffries de deurbewaarder de sleutels van het appartement overhandigde, hem de hand drukte, zijn donkere overjas dichtknoopte, en zijn klein valies greep.

Raffles nam Brand onder de arm en voerde hem snel met zich mee, zodat Jeffries, toen deze op zijn beurt naar buiten trad, slechts de ruggen zag zijner twee bezoekers, die zich snel verwijderden.

Maar in een klein zakspiegeltje, dat hij voor zich hield, zag Raffles, zonder behoeven om te kijken, dat de bediende al spoedig een taxi wenkte en daarin stapte.

Niet zodra was de wagen buiten het gezicht, of Raffles maakte rechtsomkeert en liep op het huis toe, terwijl Brand hem volgde.

— Wat ga je doen? vroeg de jongeman.

— Een praatje maken met de conciërge. Misschien kan die ons iets meer van die zonderlinge bediende vertellen. Heb je een afdruk?

— In mijn zak, en voor zover ik kan nagaan uitstekend geslaagd.

De twee vrienden waren zo snel weer binnen, dat de portier nog bezig was met het weghangen van de sleutels, toen zij op de deur van zijn glazen gevangenis klopten.

De man wendde zich om, herkende de bezoekers van zoeven en kwam een weinig verwonderd naar buiten.

Raffles paste nu aanstonds een kunstbewerking toe, die zeer vaak monden heeft weten te openen, die beter gesloten waren dan die van deze praatgrage, Duitse portier, die weliswaar al vijftien jaar geleden zijn land had verlaten, maar niettemin nog steeds zijn ge-

brekkg Amerikaans doorspekte met talrijke, aan zijn geboortetaal ontleende termen.

Hij duwde hem namelijk een vijf-dollar papiertje in de hand en stak dadelijk van wal:

— Waarde vriend, wij zullen er geen doekjes omwinden, en zullen maar eens dadelijk zeggen dat wij helemaal niet van een levensverzekering, maar daarentegen wel van een detectivebureau komen. Kun je ons iets vertellen van de bediende die zoeven is vertrokken?

— Als ik dat kan doen zonder hem te benadelen, zei Herr Nagel voorzichtig.

— Dus dat zou mogelijk zijn, denk je?

— Dat heb ik niet gezegd. Erlauben Sie mal, verdedigde Herr Nagel zich, zijn hoornen bril recht zettend.

Raffles glimlachte.

Hij ging op de stoel zitten die hem was toegeschoven, boog zich vertrouwelijk naar de conciërge toe en vroeg:

— Vertel mij eens even: waarom had Jeffries zo'n hekel aan wijlen zijn meester?

De Duitser drukte zijn bril, nog wat vaster op zijn neus en antwoordde:

— Daar laat ik mij liever niet over uit. Der Kerl is nu dood, en laat het er mee uit zijn.

— Der Kerl? herhaalde Raffles met een fijn lachje. U schijnt ook al niet zo bijzonder op Mister Reckleben gesteld te zijn geweest. Waarom niet?

— Ein Schuft. Een man die nu daarboven zijn schuld zal moeten betalen, voor wat hij hier beneden misdaan heeft, barstte eensklaps de portier uit, vuurrood in zijn gezicht. Ich heb met Nieuwjaar niet eens een fooi gekregen.

Brand moest zich haastig omwenden, om de glimlach te verbergen die hij voelde opkomen, maar Raffles bleef volkomen ernstig toen hij zei:

— Dat is inderdaad een gemene streek. Zeg eens, Jeffries gaat nu heen. Weet gij misschien waar naar toe?

— Dat wilde hij niet zeggen, mompelde de portier. Hij heeft geen familie, behalve zijn dochter, maar met haar wil hij niets te maken hebben, tot geer-

prijs. Der arme mensch.

— Een dochter? herhaalde Raffles langzaam. Zeker nog jong?

— Nauwelijks zeventien. Und so ein frisches mädchen. Hij was zo trots op haar alsof ze een gravin was.

— Hij was...? Dus vroeger was hij wel op haar gesteld? drong Raffles aan, met zijn grijze ogen als in de ziel van de oude man lezend.

— Heb ik gezegd: hij was? Nu ja, het is de waarheid, en meer mensen dan ik weten het. Ziet u, er is... er is iets met het arme kind gebeurd. Zij is het verkeerde pad op gegaan, niet uit eigen beweging hoor, want zij was zo ein braves Mädchen. Ze zeggen dat, maar laat ik er liever mijn mond over houden...

— Misschien zal dit kleine stukje papier je over die vrees heen helpen, zei Raffles, en een tweede vijf-dollarbiljet verdween met grote spoed in een der vestzakjes van de portier.

Deze keek om zich heen, alsof iemand hem zou kunnen horen, boog zich naar Raffles toe, en fluisterde:

— Ze zeggen, dat... hij... der Herr Reckleben, er meer van weet. Een rechter Casanova.

Er ging Raffles een licht op. Dit verklaarde alles in het zonderling gedrag van de norske, bleke bediende. Maar geen spier bewoog zich op zijn gezicht toen hij verder vroeg:

— Was de bediende daarvan op de hoogte?

— Y Gott bewahre. Wo denken Sie hin? riep Herr Nagel verschrikt uit. De arme kerel wist van niets.

— Wanneer kwam hij het dan te weten? Want dat hij het ontdekte staat voor mij vast.

— Dat weet ik werkelijk niet. Op mijn woord niet. Maar het is mogelijk dat hij 'n paar dagen geleden, misschien gisteren pas...

Raffles en Brand wisselden een blik vol betekenis. Die ongelukkige vader. Nu werd het duidelijk waarom hij op die toon over zijn dode meester sprak...

Raffles dacht een ogenblik na en vroeg toen:

— Woonde zijn dochter hier in New

York?

— Ja, en voor zover ik weet woont zij er nog.

— En hij gaat de stad uit?

— Naar het noorden.

— En wat moet er dan van zijn dochter worden?

— Wass weiss ich? Die zal wel blijven, wat zij door die mooie meneer gemaakt is. Wat kan zij anders? Zij was altijd erg gesteld op uitgaan en mooie kleren, en nu ja... ja... dat zijn immer die gevolgen...

— Dus ze heeft uit eigen vrije wil...?

— Hab' ich das gesagt? riep de portier weer op zijn verschrikte toon uit. Niet helemaal vrijwillig en niet helemaal tegen haar zin, may be. Zoals dat dan gaat met die onnozele wichten, die nog niet weten wat er in de wereld te koop is. Nu is Reckleben de man geweest, Bray had het evengoed kunnen zijn.

Raffles, zijn ogen onafgebroken op het brede, vlezige gelaat van de Duitse Amerikaan gevestigd houdend, en geen woord verliezend van wat deze zei, ging hier aanstonds op door:

— Bray? Had hij ook een oogje op de dochter van Jeffries?

— Gott im Himmel, daarvan is juist de eerste squabbel, ik bedoel ruzie gekomen, dasz ist gewiss... bestimmt... zeker, bedoel ik... Die Bray was zo'n beetje, maar dat mag u niet verder vertellen. Ik wil niets gezegd hebben. Ik ben er de man niet naar om andere Leute zwart te maken. Maar die Bray was een Hochstapler.

Alweer had Brand al zijn aandacht nodig voor een paar prenten aan de wand die onmiddellijk de sentimentele aard van de dikke Duitser verrieden.

Raffles bewaarde echter volkomen zijn ernst. Hij had begrepen, dat hem in dit glazen huisje heel wat onthuld werd, waaraan hij althans houvast had. Maar hij wilde nog meer weten en op goed geluk af zei hij:

— Robert Bray smokkelde wel eens zo'n beetje voor liefhebberij?

De portier had niet erger kunnen schrikken, als er een handgranaat vlak voor zijn voeten ontploft was. Hij liet

de blikken van zijn kleine, waterblauwe ogen angstig door de verlaten vestibule dwalen, en zei toen, een dikke, bevede hand op Raffles' arm leggend:

— Aber um Gottes Willen, dat moet u niet zo hardop zeggen. Nooit over smokkelen praten in dit land. Gevaarlijk, levensgevaarlijk. Nu, ik wil het niet gezegd hebben, maar die Bray was een Schuft en een Smuggeler. Ein ganz gefährlicher Mensch. En de man die nu dood was, heeft hem daar eerst bij geholpen, totdat hij, maar der Himmel verhüte das ik het gezegd wil hebben, voor zich zelf is begonnen. Dat heeft bij Bray kwaad bloed gezet, geloof ik. Ich heb wel eens gehoord dat er hier in huis een brawl, heibel... ruzie was.

— Maakten ze alleen ruzie of waren er ook wel eens anderen bij?

— Eens was er een hele troep. Het ging er bijzonder vrolijk toe. In het begin natuurlijk.

— Waren er dames bij?

— Selbstredend. Versteht sich. Mooie Mädchen uit Broadstreet. Piekfijn. Een heb ik bij de naam horen noemen, zekere Folder, of Folman.

— Folding misschien? viel Raffles haastig in de rede.

— Stimmt. Folding heette zij.

— Groot en slank, met goudblond haar, dat waarschijnlijk wel geverfd zal zijn?

— Stimmt alles, jubelde de dikke portier bijna. Kent u haar?

— Zo'n beetje van gezicht, ontweek Raffles, die een snelle blik had gewisseld met Brand. Margaret Folding immers, was nauw betrokken geweest bij een opzienbarend smokkelschandaal dat nog geen vier dagen tevoren het leven had gekost aan een medeplichtige poli-

tie-inspecteur, en waarbij zich die vrouw maar juist op het nippertje in veiligheid had weten te brengen. Gevlucht was zij stellig niet, en het zou dus niet zo moeilijk zijn haar spoor te vinden. Men behoefde daartoe slechts een kleine onderzoekingsstocht te houden, langs en door de meest bekende bars en nachtclubs van Broadway, die zij met haar aanwezigheid placht te vereren.

Raffles begreep wel, dat hij weinig ander nieuws, dat van belang was uit deze dikzak zou kunnen persen, en nam dus zijn hoed, stond op, klopte de man op de schouder en zei goedkeurend:

— U zoudt alle hoedanigheden bezitten, voor een uitstekend detective, Herr Nagel. Stilzwijgendheid, discretie en een scherpe opmerkingsgave. Nu, als er aan ons kantoor een postje vrij komt, wie weet...

Herr Nagel was er verrukt over en schoof zijn bril heen en weer op zijn dikke neus.

Raffles wachtte echter zijn betuigingen van warme belangstelling en erkentelijkheid niet af, maar verliet aanstonds met Brand de loge en het huis. De beide vrienden stapten in de auto, Raffles noemde een adres, en zodra zij beiden gezeten waren zei hij, met een blik van voldoening op zijn scherp gesneden gelaat:

— Van de motieven is al zowat alles opgehelderd, Charles. Jaloezie, om een arm verdwaasd schepseltje, zakennaalijver, en misschien wel vrees voor openbaarheid. En vannacht zullen wij, voor de familie van de overledene hier ter plaatse is, eens op ons gemak een onderzoek gaan instellen in zijn nu verlaten woning. Wie weet wat wij daar vinden.

HOOFDSTUK III

DE VROUW BIJ DE KAST

Nog in de loop van diezelfde dag vervaardigde Brand op werkelijk meesterlijke wijze, naar zijn wasafdruk een sleutel, die stellig zou passen op het

deurslot van Reckleben's flat.

Henderson was er die dag op uitgestuurd, om voorzichtig in de buurt poelshoogte te nemen, maar hij had niets

verdachts gezien. Eenmaal was er een auto voorgekomen waaruit een man met een onbeduidend gezicht was gestapt, die de neef bleek te zijn, en die in gezelschap van de portier even een kijkje had genomen in de woning en toen weer was heengegaan.

Maar Henderson wist met zekerheid dat de woning niet verzegeld was. Men had de flat eenvoudig toevertrouwd aan de hoede van Herr Nagel, die de sleutels onder zijn hoede zou houden.

De avondbladen hadden gemeld, dat de oude moeder naar de dode onderweg was naar New York, om bij de begrafenis tegenwoordig te zijn; het was een berichtje van nog geen vijf regels en daarbij bleef het. Er was dus geen sprake van, dat men de dood van Reckleben aan een andere dan natuurlijke oorzaak toeschreef.

Raffles echter wist wel beter. Het stond voor hem vast dat Robert Bray de dader was. Hoe deze er echter in geslaagd was op de noodlottige dag zijn slachtoffer het vergif toe te dienen, dat begreep hij thans nog niet. In de woning van Reckleben was het in geen geval geschied, anders zou Jeffries niet hebben kunnen verklaren dat zijn meester en Bray elkander vier dagen tevoren voor het laatst hadden ontmoet. Wat de dochter van Jeffries betreft, Raffles nam zich stellig voor, onderzoek naar haar te doen. Misschien was het ongelukkige kind nog wel te redden, alvorens zij redeloos verzonk in de modderpoel der grote stad.

Eerst echter wilde hij zich vergewissen, of er misschien onder de papieren van Reckleben iets was, dat bezwarend kon zijn voor Bray. Hij zou zich daarvan dan onmiddellijk meester maken. En het moest wel heel gemakkelijk gaan, want de hele flat was onbewoond, en hij behoefde als het ware slechts een sleutel in het slot te steken.

Het kon ongeveer half twaalf in de avond zijn, toen de drie mannen, Henderson, de reus, zou de auto besturen, zich gereed maakten voor de nachtelijke expeditie. Zij wapenden zich zelfs niet, overtuigd als zij waren, dat van geen enkele zijde enig gevaar kon dreigen.

Een voorzichtig en nauwkeurig onderzoek, diezelfde ochtend door Raffles ingesteld, had hem op de hoogte gebracht van de gewoonten in het grote huis, en hij wist nu, dat men zich daar gewoonlijk vroeg ter ruste placht te begeven.

Wat de portier betreft, die was gewoon om half twaalf de huisdeur te sluiten en daar Raffles er alle belang bij had de man niet te wekken, zo moest hij wel trachten op een andere wijze in de vestibule te geraken.

Dit alles wist Raffles reeds van tevoren en hij had zich dus voorzien van de nodige instrumenten, om te kunnen binnendringen.

Het had juist middernacht geslagen, toen de auto Madison Avenue inreed, om vervolgens een der zijstraten in te slaan, om daar te worden geparkeerd.

— Luister nu eens goed, James, begon Raffles op zachte toon zodra hij was uitgestapt.

Het is te gevaarlijk om hier te blijven parkeren, en je kunt dus nu dadelijk weer heen gaan. Voor er een uur verstreken is, behoef je in geen geval terug te komen. Dat is dus ongeveer kwart over een. Op dat tijdstip ben je dus hier op deze plek en wacht dan op het bekende sein. Hoor je of zie je niets, dan wacht je niet langer dan vijf minuten maar komt tien minuten later weer terug, om weer vijf minuten te wachten en zo totdat je ons hebt opgenomen. Maar niet langer dan ongeveer drie uur in de nacht. Zijn we er dan nog niet, dan is dat een bewijs dat we reeds veel eerder en op een andere wijze zijn heengegaan. In dat geval keer je rustig naar ons huis bij Central Park terug, zet de auto in de garage en gaat slapen. Naar alle waarschijnlijkheid zullen we dan reeds hoog en breed thuis zijn.

— Begrepen, mylord. Mag ik vragen of er gevaar aan deze onderneming voor u verbonden is?

— Stel je gerust, James, niet het minst. Ga inee, Charles, wij mogen niet al te lang meer wachten.

Terwijl de auto wegreed, staken Raffles en Brand de straat over, en waren in een wip over een niet al te hoge muur heen, die de tuinen aan de kant van

de zijstraat begrensde. Zij moesten nog slechts twee schuttingen overklommen en bevonden zich toen aan de achterzijde van het bewuste huis.

Raffles wist dat de achterdeur van binnen gegrendeld was, maar hij had maar een kwartier nodig om achtereenvolgens het eenvoudige slot te forceren, en met behulp van een lus van dun staaldraad, door een kleine opening in het paneel gestoken de grendels te vatten en terug te trekken.

Dit alles was in volkomen duisternis geschied en zonder het minste geluid te maken.

Zodra het tweemaal binnen was, sloten en grendelden zij de deur opnieuw, en richtten hun schreden naar de voorzijde van het huis.

De vestibule was slechts flauw verlicht door het schijnsel van een straatlantaarn, dat door het raam boven de voordeur naar binnen viel.

Rechts begon de monumentale trap, en de twee vrienden konden naar boven gaan, zonder zich van een zaklantaarn te bedienen.

Die ochtend hadden zij rechtdoor kunnen gaan tot aan de tweede verdieping, maar bij het vallen van de nacht was de zware verbindingsdeur in het midden van de brede gang afgesloten.

Maar ook hierop had Raffles gerekend. Daar het hier zo donker was, dat men in letterlijke zin geen hand voor ogen kon zien, fluisterde hij:

— Maak eens licht, amice, 't kan hier zonder gevaar geschieden.

Raffles opende zijn etui met instrumenten, toen hij plotseling bewegingloos bleef staan.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust. Hoor je iets?

— Ik hoor niets, Charles, maar daarentegen zie ik iets heel merkwaardigs. Er steekt namelijk een sleutel in het slot.

Brand liet het schijnsel van zijn lamp op het slot vallen en had moeite een zachte uitroep van verbazing te smoren. Inderdaad stak er een zware sleutel in het slot van de deur.

Raffles greep behoedzaam de knop, duwde even, en de deur draaide om haar

zware, goed gesmeerde hengsels zonder enig gerucht.

De twee mannen keken elkander een oogenblik zwijgend aan alvorens verder te gaan, en toen fluisterde Brand:

— Wat heeft dat nu te betekenen?

— Het kan natuurlijk maar op twee manieren worden uitgelegd, Charles. Of de portier moet zeer nalatig zijn geweest deze avond en vergeten hebben de deur te sluiten, of er is iemand voor ons door die deur gegaan, die er een sleutel van bezat, dan wel ze in de loge van de portier heeft weggenomen. Ik weet niet hoe het komt, maar ik houd de eerste mogelijkheid voor de waarschijnlijkste. Ik bedoel, dat degenen, die er binnen is gegaan, een reserve sleutel bezat.

— Maar is het dan niet gevaarlijk om nu verder te gaan? Bedenk dat wij ongewapend zijn.

— Wij zullen onze voorzorgen nemen, Charles. Wat wij willen doen, dat moeten wij nog vannacht doen, want morgen zal het misschien wel te laat zijn, daar dan de moeder of wellicht andere familieleden de papieren van Reckleben zullen hebben gevonden.

Raffles nam de sleutel uit het slot, en zodra de twee mannen aan de andere kant waren, sloot hij de deur daar weer, en liet de sleutel in zijn zak glijden.

— Op die wijze kunnen wij tenminste niet in de rug worden overvallen, zei hij glimlachend. Maar het is zeker, dat degene, die de deur daareven gebruikt heeft, zeldzaam nonchalant moet zijn. En doe nu je lamp weer uit; wij moeten het maar doen met het zwakke licht dat door het gangraam daarginds binnen dringt.

De voorzorgsmaatregel was niet overbodig, want de twee mannen waren nog niet halverwege de trap van de tweede verdieping, of zij ontwaarden op de lichtgekleurde zijwand, een vrij sterk schijnsel, dat zeker afkomstig moest zijn van een lamp of kaars in een der vijf vertrekken van de overleden bewoner.

Raffles, die vooruit liep, sloop als een kat verder, totdat zijn ogen juist boven de vloer uitkwamen. Daar kon hij

de flatdeur zien, en onder de brede kier drong een vrij krachtig schijnsel naar buiten. Dat kon niet van een kaars zijn, daar brandde een elektrische lamp van vrij grote sterkte.

Hij knipte zijn eigen lamp aan en liet het licht over de deur spelen. Het schitterde al spoedig in het koper van een kleine sleutel, die ook hier in het slot stak.

Raffles liet een heel zacht, sissend waarschuwingsslein horen; Brand ging op zijn beurt naar boven en samen liepen zij op de deur toe, die zich zonder enige moeite liet openen, door de sleutel terug te draaien.

Raffles duwde heel voorzichtig de deur duim voor duim verder, telkens wachtend of zij niet zou kraken, en nu stonden zij in de helderverlichte gang, een soort van lang uitgerekte vestibule, waarop de verschillende kamerdeuren uitkwamen. De deur bijna recht tegenover de gang, stond wagenwijd open, in het vertrek brandde licht, maar er was niemand te zien.

— Nu, als dit een inbreker is, dan is het er een van een merkwaardig soort, fluisterde Raffles. Die feestverlichting is al heel zonderling.

— Als het geen inbreker is, dan zou ik wel eens willen weten wat het dan wel kon zijn, zei Brand op dezelfde toon.

— Wij zullen eens gaan kijken, kom mee.

Zij gingen het vertrek binnen, hetzelfde, waar die ochtend Jeffries hen had te woord gestaan. Het was een zeer ruime kamer, blijkbaar als woonvertrek bedoeld met een grote divan, vier of vijf diepe, gemakkelijke stoelen, een kast met fraai antiek zilverwerk enzovoort.

Er waren nog twee deuren, behalve naar de gang, en een daarvan stond op een kier.

Het was moeilijk te bepalen of er in dat zijvertrek ook licht brandde, maar dat er daar iemand was, stond vast, want de beide vrienden hoorden een ritselend geluid, alsof een haastige hand in papieren zoekt. En nu ving hun gescherpt gehoor een zachte kreet van

ongeduld en teleurstelling op...

— Wat drommel heeft dat toch te beduiden? bromde Brand in zichzelf.

Raffles echter was al op de zijdeur toegeslopen, bracht voorzichtig zijn hoofd voor de kier en keek. Toen wenkte hij Brand, zonder om te kijken, om naderbij te komen; deze kwam op zijn beurt voor de deur staan, stom verwonderd over hetgeen hij zag.

Hij keek in een luxueus ingerichte herenkamer. Voor de twee ramen waren de zware gordijnen dichtgetrokken. Bij een van die ramen stond een groot schrijfbureau dat vol lag met allerlei losse papieren, en waarop twee laden waren geplaatst, waarvan de inhoud, bij het haastig doorzoeken grotendeels op de grond was gevallen.

Schuin in een hoek stond een grote divan, en daarvoor een zware tafel van notenhout, beladen met tijdschriften, hoofdzakelijk aan sport gewijd. De parketvloer ging voor het grootste gedeelte schuil onder een dik Perzisch kleed. De wand recht tegenover de kamerdeur werd bijna geheel ingenomen door een boekenkast, of liever een serie van die kasten, wand aan wand geplaatst en bij een daarvan stond een jonge vrouw, een meisje eigenlijk nog, dat bezig was de inhoud van een sandelhouten kistje na te zien, dat zij geopend in de hand hield.

Zij was eerder klein dan groot, maar van een goed figuur, en met dik, rosblond haar dat zwaar goivend in haar hals hing.

Zij was keurig en smaakvol gekleed, zonder veel sieraden.

Zij werd blijkbaar hoe langer hoe ongeduldiger, want na een papier te hebben ingezien liet zij het eenvoudig op de grond vallen, om een volgend op te nemen, en aandachtig te lezen.

Maar of het instinct was, dan wel of een van de beide mannen onwillekeurig enig geluid had gemaakt, plotseling hief ze het gelaat op en keek verschrikt naar de deur. In haar bleek gelaat glansden twee grote diepblauwe ogen.

Raffles, begrijpend dat zijn aanwezigheid bemerkt was, ging onmiddellijk

naar binnen en zei rustig:

— Ik hoop dat wij u niet storen. Mag ik weten wie gij zijt?

— Ik ben Agnes Reckleben, antwoordde zij, met een zenuwachtig lachje, van Raffles naar Brand kijkend.

Raffles slaakte een kreet van verwondering en riep:

— Wat? Had Mister Reckleben een dochter? Bent u een dochter van Elias Reckleben?

— Niet zijn dochter, zijn vrouw.

Raffles bleef haar een ogenblik verstomd aankijken en begon toen weer.

— U zult mijn vraag misschien impertinent vinden onder deze omstandigheden, maar is uw meisjesnaam Jeffries?

Het mooie gezichtje werd bloedrood, voor een kort ogenblik slechts, toen zij ten antwoord gaf:

— Ja, Henry Jeffries is mijn vader. Maar, wat een dwaasheid op al die vragen te antwoorden, vragen, die gij geen recht hebt te stellen. Ik moet eerder vragen, wat en wie gij zijt en met welk doel gij hier zijt binnengekomen. Hoorde u tot zijn vrienden? Maar dat kan immers niet, dan zou u immers weten dat hij dood is, mijn arme man.

Raffles stond voor een ogenblik perplex, maar herstelde zich en zei:

— Geachte mevrouw, in de eerste plaats excuus voor ons binnendringen. Wij hadden daarvoor echter een geldige reden, waarover ik u aanstonds nader zal inlichten. Wij weten dat uw man dood is en ook onder welke omstandigheden is overleden. Ook daarover later nader. En om die reden kwamen wij hier om naar diezelfde papieren onderzoek te doen, die zozeer uw belangstelling schijnen op te wekken.

— Naar mijn trouwpapieren? vroeg de jonge vrouw verbaasd. Wat hebt gij daarmee te maken?

Nu was het de beurt van Raffles verwonderd op te zien. Hij vroeg:

— Wilt gij zeggen, dat gij hier midden in de nacht zijt gekomen om de papieren te zoeken, die betrekking hebben op het huwelijk van u en Mister Reckleben?

— Nergens anders om. En ik zal ze vinden ook. Zij lachen mij uit, zij

drijven de spot met mij, en zij hebben mij getart, hun te bewijzen dat ik getrouwd ben. En nu wil ik dat tuig met de stukken in de hand overtuigen.

— Maar hoe bent u hier binnengekomen? vroeg Raffles weer, wiens verwondering, waarbij zich langzamerhand diep medelijden kwam voegen, hand over hand toenam.

— Wel, met mijn eigen sleutels. Met de sleutels die mijn man voor mij had laten maken, zodat ik ieder ogenblik van de dag of van de nacht bij hem kon komen als ik wilde.

— Maar waarom zoekt ge in het holst van de nacht? Waarom niet overdag gekomen?

— Ik had repetitie, riep ze. Een vanavond was er natuurlijk weer voorstelling. Ik weet trouwens niet, of mijn vader mij wel zou hebben toegelaten, hij moest niets van Reckleben hebben. Hij had het land aan hem.

Het bleef even stil, Raffles en Brand wisselden een veelbetekenende blik met elkander en toen zei Raffles op zachte toon:

— Uw vader is reeds vanmiddag vertrokken, mevrouw.

— Vertrokken? Waarom? Hoe weet gij dat?

De jongevrouw scheen blijkbaar zeer opgewonden te zijn en keek Raffles nu met vlammeende ogen aan. Wat zag zij er nu uit, als een kind dat boos is om geweigerd speelgoed.

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, zei Raffles, een stap op haar toetredend:

— Hebt gij ooit aan uw vader gezegd dat gij getrouwd waart met Reckleben?

— Neen, dat had hij mij verboden. Het moest om zekere redenen geheim blijven. En ik deed alles wat hij wilde, want ik hield van hem. Ik geloof dat vader erg boos op mij geweest is, maar hij zal toch wel weer goed worden, als ik de papieren eenmaal heb.

— Hebt gij in een register uw naam gezet?

— Ja. In een helemaal nieuw boek. Wij waren de eersten Reckleben en ik, die er onze naam in geschreven hebben. Maar die lui van het variéte gelo-

ven er niets van en bespotten mij. Maar als ik de trouwpapieren vind...

— En, als gij ze eens niet zoudt vinden? vroeg Raffles, nog wat nader komend.

— Als ik, ze eens niet zou vinden? herhaalde het jonge vrouwtje toonloos.

Zij bleef Raffles een ogenblik onbeweeglijk aanstaren, blijkbaar zonder zelfs besef te hebben van de vreemdheid van dit gesprek met een volkomen onbekende man, die haar impertinente vragen durfde stellen, en wie zij antwoord gaf, alsof hij een schoolmeester was.

Plotseling werd zij doodsbleek, het kistje ontviel haar handen, zij wankelde achteruit, om steun te zoeken bij de kast en vervolgde op doffe toon:

— Dat kan niet. Dat zou zo iets afschuwelijks zijn, neen, neen, dat is onmogelijk. Zo laaghartig zou hij mij niet hebben kunnen bedriegen. Want dat zou een schandelijke, hemelbergende daad zijn geweest, nietwaar mijnheer?

— Schandelijk en hemelbergend, inderdaad, antwoordde Raffles zacht. Maar gij moet toch op alles voorbereid zijn, want ik vrees, u te moeten zeggen, dat al uw zoeken wel nutteloos zal zijn. Ik vrees dat dat huwelijk met Reckleben een schandelijke comédie is geweest, door Reckleben met de hulp van medeplichtige vrienden in elkaar gezet en ik geloof te moeten zeggen dat gij in het geheel niet met hem getrouwd zijt.

— Maar als dat het geval zou zijn, dan ben ik... dan ben ik niet meer dan een...

Zij sloeg de handen voor het gelaat, en zonk langzaam langs de kast neer op haar knieën. De stilte werd voor en

kele ogenblikken door niets verbroken dan door haar zacht gesnik. Toen zij de handen liet zakken, en hulpeloos tot Raffles opkeek, alsof zij van hem bijstand en raad verwachtte, was haar gelaat geheel veranderd. Het was niet zacht meer, het had niet meer de vragende uitdrukking van een kindergelaat, het was het smartelijk vertrokken gezicht van een vrouw, die kennis maakt met de wereld zoals deze inderdaad is, en die voor die kennismaking terugschrikt, met wijdgeopende, starende angstogen.

Raffles keek nog altijd zwijgend op haar neer, een ogenblik had hij getwijfeld. Maar die vrouw, dat meisje was geen bedriegster, dat was een ongelukkig kind, laaghartig bedrogen en voor wie een schurk een lage comédie had opgevoerd, waarom hij zeker naderhand met zijn medeplichtigen hartelijk gelachen had.

Raffles trad op het meisje toe en reikte haar de beide handen om haar te helpen opstaan toen een licht gerucht bij de verbindingsdeur allen deed omzien.

Op de drempel stond een zwaar gebouwd, groot man, met een donker uiterlijk, en met een revolver in de rechtervuist, die was opgeheven in de richting van Raffles.

En de mond van die man sprak spottend, terwijl hij langzaam een stap vooruit deed:

— Een ware idylle, op mijn woord, die ik tot mijn spijt zal moeten storen. Ik verzoek de heren ieder in een hoek van het vertrek te gaan staan, en een beetje vlug hun handen omhoog te steken.

HOOFDSTUK IV

BRAY EN CONSORTEN

Het meisje, dat zich Agnes Reckleben gewaand had, slaakte een lichte kreet, en staarde ontzet naar die onverwachte bezoeker. En als een zucht kwam het over haar lippen, terwijl ze met

moeite overeind kwam:

— Robert Bray.

— In hoogst eigen persoon, schatje, antwoordde deze, met een sarcastisch lachje. Zie je, ik kreeg aanvechting,

toen ik hier langs kwam, om eens een kijkje te gaan nemen, want ik kreeg de stellige indruk, een klein lichtkiertje te zien tussen de gordijnen van deze kamer. Ik heb toen de portier uit zijn bed getremmeld, zodat de lule hond me moest opendoen, en ben eens naar boven gekuierd, om te zien wat er aan de hand was. Zou je me niet eens aan de heren willen voorstellen? Maar wacht even; ik ben wel verplicht je eerst mijn vriend voor te stellen. Duncan, je kunt binnenkomen, we zijn compleet. Zie je wel, dat het een goede ingeving was?

Hij ging een pas opzij, en achter zijn breed lichaam werd in de deuropening nu een tweede man zichtbaar, vrij lang, keurig gekleed, die met afgemeten stappen en als met tegenzin het vertrek binnentrad, met zijn hoed schuin achter op het hoofd.

Nauwelijks had Raffles hem gezien, van zijn hoek uit, waar hij met opgeheven handen stond, of hij vroeg op de beminnelijkste toon van de wereld:

— Mijnheer, zoudt gij niet zo beleefd willen zijn, uw hoed af te zetten?

— Mijn hoed? herhaalde de nieuwe bezoeker, een weinig verbouwereerd, tegelijkertijd dit hoofdedeksel traag afzettend.

— Bedankt. Charles heb je het gezien? De man met het kale plekje. Nu, als dat geen toeval is.

Na dit gezegd te hebben, keek hij naar het gezicht van Agnes Jeffries, en zag daarop zulk een uitdrukking van afschuw, van verachting en walging, dat hij bijna aanstonds de waarheid doorzag.

— Is dat de man, die bij dat zogenaamde huwelijk voor geestelijke speelde? vroeg hij.

— Ja, hij is het, antwoordde het meisje hees.

— Sta mij dan toe, mijnheer, u te zeggen, dat ik in mijn veelbewogen leven al heel wat ruitpeetsen en hondsvotten heb ontmoet, maar dat gij in mijn collectie een ereplaats inneemt. Grote goden, een eerlijk man zou je zelfs niet met een taag willen aanpakken. Gij daar, met uw revolver, kunt gij de kamer hier niet zulveren van de aanwe-

zigheid van die man?

— Dat slaat op jou, Lionel, dat ligt er dik op, zei Bray rustig, nog altijd met zijn rechterarm voor zich uitgestrekt.

De man die dus Lionel Duncan bleek te zijn, was heel even verbleekt en had Raffles met ogen, die van haat gloeiden opgenomen, verloor echter geen ogenblik zijn kalmte, en zei schouderophalend:

— Onze Agnes schijnt nieuwe vrienden te hebben gemaakt. Wat betekent nu eigenlijk deze zonderlinge grap? Wat zijn dat voor lui?

— Je kunt mij evengoed vragen naar het mannetje in de maan, Lionel, antwoordde Bray. Ik weet er geen steek van, man. Maar misschien willen de heren zelf wel zo vriendelijk zijn...

Hij keek Raffles en Brand achtereenvolgens vragend aan, Agnes was naar de sofa gewankeld en had er zich zwaar op neer laten vallen, verpletterd door de ontdekking die zij zoëven gedaan had. Zij scheen niet eens acht te slaan op hetgeen er om haar heen voorviel, en was zozeer van haar eigen ellende vervuld, dat zij zich nog niet eens de vraag had gesteld, wie die vreemde keurig geklede heren toch wel konden zijn, die haar op zulk een zonderling ogenblik hier hadden overvallen.

Raffles antwoordde, zonder zijn beminnelijke toon te laten varen:

— Mijnheer Bray, de corzaak van onze aanwezigheid is spoedig verklaard. Ik wilde eens een klein onderzoek instellen, onder de paperassen van onze gemeenschappelijke thans overleden vriend Reckleben. Ik ben namelijk overtuigd, dat zich daaronder stukken bevinden, die voor mij van waarde kunnen zijn, omdat zij u betreffen. Ik geloof namelijk zeker, dat er tussen u, die kaalhoofdige bedrieger daar, en wijlen Reckleben een handelsfirma heeft bestaan, die zich bezighield met smokkelen en de handel in blanke slavinnen, en die pas onlangs is ontbonden door de betreurenswaardige dood van de man die ik zoëven noemde, een dood, die u ook stellig zeer moet hebben aangegrepen.

Robert Bray had zwijgend toegeluis-

terd, zonder dat er iets aan hem bevoog, in een half gebukte houding, als een stier die klaar staat om toe te stoten, en alleen zijn zwarte ogen schenen te leven, waarmee hij Raffles dreigend aanzag.

Nu richtte hij zich langzaam op en zei afgemeten:

— Zo... zo... staan de zaken zo? En mag men vragen wie jij zijt?

— Men mag het wel vragen, maar men krijgt er geen antwoord op.

— Men zou wel eens dwangmaatregelen kunnen toepassen.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Denk jij, brutale schoft, smokkelaar en vrouwenverleider, twee mannen als wij zijn, met een revolver te kunnen dwingen? Wat mij betreft, ik ben in een toestand, om ieder ogenblik dit tranendal te verlaten. Als je dus soms wilt schieten, doe het gerust, maar ik geloof niet dat je daardoor mijn naam zult leren kennen.

Zeker wel een volle minuut achtereen staarde Bray, die een paar stappen naderbij was gekomen, Raffles onafgebroken aan. Toen liet hij een zacht, lang aangehouden gefluit horen en zei, zich half tot Duncan wendend, die er onverschillig bij stond:

— Lionel, ik heb een idee.

— De moeite waard? vroeg Duncan, zonder zelfs op te zien.

— Misschien. Ik geloof te weten, wie die sinjeur is. Maar bij alle duivels, als ik me niet vergis, dan heeft hij ook de langste tijd geleefd. Duncan, daar staat de telefoon. Probeer een paar jongens te bereiken. Je begrijpt wel dat ik me er liever buiten houd. In de laatste tijd is mijn naam toch al te vaak naar mijn zin genoemd. Als het kan, moeten we die twee voorlopig levend knippen. Vooral die lange bevalt me niet.

— Is al die omslag wel nodig? vroeg Duncan met zijn lijzige stem.

— Als je tenminste nog wat om je vrijheid en reputatie geeft, antwoordde Bray nijdig. Begrijp je dan niet dat die vent daar heel wat meer van ons weet dan goed voor ons is?

— Bijna alles wat er maar te weten valt, zei Raffles bedaard. En wilt ge mij nu toestaan, mijn handen weer te laten zakken? Ik word er moe van.

— Zodra je ook maar één vinger een millimeter laat zakken, schiet ik je neer, snauwde Bray hem toe. Hoe is het, Duncan, komt er nog wat van? Een stuk of zes van de jongens hier, met twee auto's, en dan vlug het hele drietal meegepakt. Ik zal Agnes wel voor mijn rekening nemen. Dat is mijn erfonds. Die beste Reckleben is altijd dol op me geweest, en zal mij haar stellig vermaakt hebben.

Agnes richtte zich plotseling op van de sofa, waarop ze had gelegen, het verwrongen gelaat in de handen verborgen, en keek hem nu vol afschuw en ontzetting aan.

— Je weet dat ik je altijd gehaat heb, Bray, zei ze. Nog liever spring ik in het water, dan jou te volgen.

Duncan was eindelijk op de telefoon toegestapt, en nam de hoorn van de haak.

— Jij daar, Emmy, Ted bij je? het wachtwoord, leveling, goed, maar laat Ted liever zelf aan het toestel komen... jij daar, Harvay? Kinderbedtijd? Zet dat maar uit je hoofd, er is werk aan de winkel. Complimenten van de baas, de grote B. is bij mij. Wij zitten hier een beetje in de knoei, op het flat van wijlen de diepbetreurde Reckleben, twee pracht vogels geknipt, neen, uit, geen blauwe jassen, echte gentlemen, maar B. vindt ze gevaarlijk...

— Zou je behoorlijke, begrijpelijke taal willen spreken? beet Bray hem toe. Harvay zou denken dat je van Lotje getikt bent.

— Wel, dan is die goeie Ted niet zo ver van de waarheid. Ik heb een beetje te veel whisky binnen, neen Ted, dat was niet voor jou bestemd. Luister nu eens goed, oude grapjas. B. vindt die twee mensen, die nu in onze macht zijn, werkelijk heel gevaarlijk, ik weet niet waarom, en nu wil hij dat je met de jongens komt, en ze snel afhaalt, keurig gebonden en verpakt. Wat? Dat kan hij niet, hij staat met zijn proppenschietor in de hand en houdt ze in be-

dwang. Hoe lang zeg je? Drie kwartier is nog al lang, vind je zelf niet?

— Laat hij voortmaken voor de duivel, bromde Bray nijdig.

— Of je vooral voortmaakt, Ted, vraagt B., ging Duncan onverstoort voort.

Met één stap was Bray naast hem, griste hem de hoorn af, duwde hem de revolver in de vuist, en beval kortaf:

— Hier, vervloekte ezel. Let op, dat ze geen lid verroeren. Jij daar nog, Harvay? Met de grote B. Duncan leuterde maar wat, dat is te zeggen, hij moest natuurlijk weer komiek doen. We hebben hier Raffles en zijn assistent, hoor je? Begrijp je nu dat ik mannen nodig heb? En niet binnen een uur of drie kwartier, ik geef je niet meer dan een half uur op zijn hoogst. Zo, dat is tenminste manentaal, Ted. En goed gewapend, want als ik me niet vergis, dan is die vervloekte Engelsman een knaap, waaraan we de handen vol zullen hebben. Ik wacht je dus binnen een half uur hier, met een half dozijn van de jongens, en...

Aan het telefoongesprek kwam op een even onverwachte als gewelddadige wijze een einde.

Bij het telefoneren was Bray verplicht geweest, voor een ogenblik met de rug naar de verbindingsdeur te staan, en zo kwam het dan ook, dat hij niet had kunnen zien, hoe daar zoëven, onhoorbaar een neger van herculische lichaamsbouw was binnengekomen. Deze man was met een enkele, lange, vlugge stap achter hem, hief zijn geweldige vuist op, en liet die met ongehoorde kracht neerbonden boven op het hoofd van de man aan de telefoon, die als een zoutzak ineen zonk, terwijl de hoorn uit zijn hand op het tafelblad neerviel.

Verschrikt wendde Duncan zich op het horen van dat geluid om, en toen hij de neger zag, schoot hij in het wilde weg, maar de indringer had een bliksemsnelle beweging gemaakt, dook als het ware onder de kogel door, en liep als een stormram op de schutter toe, die geen gelegenheid kreeg tot een tweede schot, maar als het ware door een windhoos werd opgenomen en zich een

seconde later in een hoek van het vertrek terugvond, in een toestand, die alle verdere actie voor geruime tijd onmogelijk maakte.

Duncan zat daar als een gehavende pop, met een grote scheur in zijn overhemd, bloedende lippen, een gezwollen oog, en staarde versuft naar de revolver, die in het midden van de kamer was blijven liggen, en nu in de zak van de reusachtige neger verdween.

Deze stapte onmiddellijk op Raffles toe, die onmiddellijk uit zijn hoek was gekomen, en zel met een grijnslach:

— Neem mij niet kwalijk mylord, dat ik mij zo vies heb toegetakeld, maar ik wist niet wie ik tegenover mij zou krijgen, en dacht dat u zo'n kleine vermomming wel goed zou vinden. Het is maar een beetje roet uit de keukenhaard.

— Daar heb je uitstekend aan gedaan, James, zei Brand opgewekt, die op zijn beurt naar voren was gekomen. Maar hoe ben je hier binnengekomen?

— Wel, mijnheer Brand, fluisterde de reus, precies op de afgesproken tijd kwam ik weer aanrijden, en zag toen juist hoe twee goedgeklede heren uit een stilstaande auto stapten, op het huis toegingen en aanbelden. Dat vond ik verdacht, ik stopte gauw, en sloop naar het huis toe, en toen hoorde ik een van hen zacht praten met die dikke, concierge. Die scheen hen te kennen, tenminste hij liet hen dadelijk binnen.

— Bleef er geen chauffeur op hun wagen achter? vroeg Raffles.

— Neen, mylord. Een van hen had zelf gechauffeerd. Nu, dat bezoek beviel mij niets. Ik ging naar de overkant van de straat, en zag toen een lichtdertje op de tweede verdieping, dat zij zeker ook hadden gezien. Ik begreep dat ik wat moest doen; ik tikte, toen ze nauwelijks de trap op konden zijn zelf tegen de voordeur, omdat ik niet wilde bellen, en gelukkig deed die dikke praatjesmaker mij zelf open. Natuurlijk wilde hij mij niet binnenlaten, en toen heb ik hem op mijn manier overtuigd dat het noodzakelijk was, zodat hij nu in zijn hok op zijn rustbank ligt, met een prop in zijn mond en stevig vastgebonden. Ik vond gelukkig de weg hier-

heen, en ik hoorde juist hoe dat stuk ongeluk daar in de hoek aan het telefoneren was; dat heb ik helaas niet kunnen verhinderen.

— Je hebt je kranig gehouden, James, zei Raffles zacht, terwijl hij de grote, harde hand van zijn chauffeur drukte. Het zag er inderdaad nog al lelijk voor ons uit. En nu moeten we maken dat we wegkomen. Wij zullen...

Hij hield plotseling op, want zijn blikken waren gevallen op Agnes Jeffries, die onhoorbaar was opgestaan, en een avondcape had gegrepen en nu naar de deur sloop.

— Waar gaat gij heen, Miss Agnes? vroeg Raffles, tamelijk luid.

Het meisje bleef dodelijk verschrikt staan en stamelde:

— Ik... ik wilde... ik ben bang geworden...

— Voor ons misschien? vroeg Raffles glimlachend op haar toetredend.

— Neen, dat niet... werkelijk niet, maar voor alles, voor die mannen.

Raffles nam haar eens aandachtig op, en zag welk een grote verandering er in die weinige ogenblikken had plaats gegrepen, met dat goedvertrouwende, lichtvaardige kind, dat zozeer gehunkerd had naar mooie kleren, auto's en juwelen. Welk een afschuwelijk hoge prijs had zij er voor moeten betalen. Hij zag iets in haar grote verbijsterde ogen, dat hem te denken gaf. Hij vatte haar hand, en zei rustig:

— Ik laat u niet alleen gaan. Gij behoeft niet bang voor mij te zijn. Ik wil alleen uw welzijn. Gij zijt nu zeer opgewonden, en zoudt in staat zijn om dingen te doen, die ik tot iedere prijs wil beletten. Denk aan je vader, kind. Denk aan zijn gevoelens, toen hij uit een andere mond dan die van jou de waarheid vernam. Wij weten nu niet eens waar hij is, maar wij zullen hem zoeken en je moet hem om vergiffenis vragen. Wat er gebeurd is, is helaas, niet meer te herstellen, maar je kunt nog veel, veel goedmaken. Men heeft je gemeen bedrogen, en daarmee zal ieder eerlijk mens rekening moeten houden. Vertrouw op mij. Het is waar, ik ben Raffles, maar in mijn ogen ben je niet schul-

dig, ben je alleen maar een slachtoffer van je eigen goedgelovigheid.

En toen kwamen, opluchtend, als een heerlijke verlichting, voor het eerst de tranen die rijkelijk uit haar ogen stroomden, terwijl ze zich snikkend weer op een stoel liet vallen.

Raffles gaf haar even tijd om zich te herstellen, en legde toen zijn hand op haar schouder:

— Ga nu met ons mee; de tijd dringt. In geen geval mogen die andere kerels hun vrienden, ons hier vinden.

— Maar nemen wij deze twee vuilken niet mee? Leveren wij hen niet over aan de politie, vroeg Brand verontwaardigd.

— Waar denk je aan, amice? weerde Raffles af. Die last haal ik mij niet op de schouders. Ik zal ze later weten terug te vinden. Laat eens zien; we hebben nog minstens twintig minuten en bovendien verlaten wij het huis weer langs de achterdeur. Staat de auto in de zijstraat geparkeerd, James?

— Op de plek die ge hebt aangewezen mylord.

— Best, Charles, dan nog vlug aan het werk. Jij neemt die kast, jij die andere daar, James. Ik zal het schrijfbureau voor mijn rekening nemen. Het zoeken is naar correspondentie tussen Reckleben, en die mooie meneer Bray. Steek alles bij je wat maar op brieven lijkt.

En het onderzoek begon. Maar niet, dan nadat Brand nu zeer zorgvuldig de gordijnen beter had gesloten. Hij was het ook die, in een geheim vakje van een der kasten, een gele enveloppe vond, gesloten en gezegeld, waarop het veelbetekenende, met rode inkt geschreven woord prijkte: « Bray. »

Hij gaf de enveloppe onmiddellijk aan Raffles, die ze in zijn binnenzak liet glijden, en het sein gaf om op te breken.

Op hetzelfde ogenblik kwam Bray weer tot bewustzijn.

Hij had voorover op de grond gelegen, en richtte nu met moeite het hoofd op.

Raffles had zijn hoed reeds opgezet, keek in het langsgaan op hem neer, en

zei koeltjes:

— Wij zullen nu afscheid van je moeten nemen, mijnheer Bray, maar je kunt er op rekenen dat het niet voor goed zal zijn. Raffles heeft nog een appeltje met je te schillen.

De schurk deed een machteloze poging om zich om te wentelen, en bracht de hand naar zijn hoofd. Dadelijk werden zijn vingers met bloed bevekt. De klap van Henderson was raak geweest.

— Komt nu mee, wij hebben nog maar tien minuten, zei Raffles.

Hij vatte de trillende arm van Agnes Jeffries onder de zijne, en geleidde haar even hoffelijk naar buiten, als hij het een dame uit de hoogste kringen zou hebben gedaan.

Henderson en Brand vormden de achterhoede.

De laatste wierp nog eens een blik op de twee gewonde mannen en draaide toen voor alle zekerheid de sleutel om in het slot van de verbindingsdeur, om die bewerking nog eens te herhalen, bij de deur die naar de gang voerde.

Pas toen de twee sleutels zich veilig in zijn zak bevonden, haalde hij wat geruster adem.

Zwijgend daalde het kleine troepje haastig de trappen af, maar toen zij de gang gelijkvloers hadden bereikt, bleven zij een ogenblik luisterend staan.

Zij hoorden twee auto's naderen, die voor de deur stopten.

Brand wilde al aanmanen tot spoed, maar Raffles zei glimlachend:

— Wij behoeven ons niet zo bijzonder te haasten, want ik ben zeker dat Henderson de touwen wel stevig geknoopt zal hebben.

— Dat is waar; Herr Nagel kan de deur niet voor hen openen, maar dat zal misschien juist hun achterdocht gaande maken, en zij mochten eens een onderzoek gaan instellen in de zijstraat meende Brand.

— Dat is niet onmogelijk, moest Raffles toegeven.

En juist toen het viertal de gang naar de achterdeur insloeg, ratelde de elektrische bel door de vestibule.

Bij het terugschuiven van de grendels werd er voor de tweede maal ge-

beld, nu luider en dringender.

En toen Brand als laatste naar buiten kwam, hoorde hij nog juist hoe er daarboven een deur geopend werd, en hoe er voetstappen klonken.

Bray of Duncan moest dus een derde sleutel hebben gehad, of wel, wat waarschijnlijker was, een hunner had het slot met een schaar of een gelimproviseerde looper weten te openen.

— Vlug, vlug, drong hij aan. Zij hebben de deur boven open gekregen.

De aanmaning was niet overbodig, want er moesten twee tussenschuttings overgeklommen worden, en dat ging niet zo bijster vlug, nu men een dodelijk ontstelde, van angst en wanhoop half versuft jonge vrouw bij zich had. Zij moest als het ware over de schuttings worden heen getild. De zijmuur gaf nog meer oponthoud.

En toen men eindelijk veilig in de zijstraat stond, klonken er aan de achterzijde van het huis al gedempte stemmen.

Gelukkig stond de auto nog altijd op de aangegeven plaats, en Henderson nam onmiddellijk achter het stuurwiel plaats, terwijl Raffles de halfbewusteloze Agnes in de wagen droeg.

Henderson maakte contact en drukte het gaspedaal in en toen de auto voortschoot klonk een soortgelijk geluid van de kant van Madison Avenue.

Raffles had zijn browning getrokken en hield zich gereed om te schieten.

Het was duidelijk dat dit een kwestie was van leven of dood.

De auto sprong als het ware vooruit en suiste de bocht om, juist toen een andere wagen, die voor het huis had gestaan, in beweging kwam.

Henderson reed zo snel, en beschreef een zo scherpe bocht, dat de wielen de tegenovergestelde trottoirband schuurden.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een geluid als een zwakke zweeps slag.

— Een windpistool, constateerde Raffles laconiek. Charles, zorg jij voor Agnes, ik zal eens zien of ik die auto niet kan tegenhouden.

De achtervolgende auto was nauwe-

lijks vijftig meter achter hen, en moest wel zeer snel zijn want de wagen kwam zienderogen dichterbij, ofschoon Henderson zijn eigen wagen tot de grootste snelheid opdreef.

Een tweede schot klonk, thans veel luider en merkbaar uit een gewone browsing afgevuurd: Een heldere, scherpe tik waarschuwde Raffles dat vlak naast zijn hoofd de kap was getroffen.

Hij mikte zorgvuldig, en haalde de trekker over.

Er klonk een doffe kreet in de halve duisternis van de brede Avenue, de auto der bandieten maakte plotseling een onverwachte zwenking, reed het trottoir op, botste tegen een stalen lichtmast aan, die onder geweldig geraas omstortte, en kantelde tenslotte om.

— Een mooi schot, mylord, prees Henderson, vol bewondering, die even een blik achter zich had geslagen. Ik denk dat er niet veel dan oud roest van over is gebleven. Waarheen, mylord?

— Naar huis. Tenzij...

Hij voltooide de zin niet, maar boog zich over Agnes heen, die met bleek

gelaat en gesloten ogen in haar hoekje lag en vroeg:

— Waar woont gij?

Hij moest de vraag nog eens herhalen, voor zij met zwakke stem antwoordde:

— Ik heb de laatste tijd met een vriendin van mij bij een oude tante gewoond, maar daar wil ik niet naar terug. Ik zou mij zo verschrikkelijk schamen. En misschien weten die anderen het adres.

— Dan blijft er niets anders over, dat wij u voor vannacht onderdak verlenen, zei Raffles. Morgen zal ik eens met uw tante gaan praten. Ik weet zeker, dat die zaak in orde komt. Ik heb nog wel wat ongebruikte toiletartikelen. Daar zult ge u even mee moeten behelpen. Vertrouwt gij ons?

Voor het eerst keek Agnes Raffles vast aan, en zei toen rustig en met volle overtuiging:

— Volkomen. Ik vertrouw u volkomen.

— Dank u, zei Raffles eenvoudig.

HOOFDSTUK V

IN DE MAALSTROOM

Toen Raffles zich die avond ter ruste begaf, had hij tot Brand gezegd:

— Ik ben benieuwd hoe de kranten dit nachtelijk avontuur morgen zullen voorstellen.

Die nieuwsgierigheid was zeker wel gewettigd, want nog zelden was een zaak op zoveel verschillende manieren vermeld als het gebeurde in Madison Avenue van de nacht tevoren.

Het spreekt vanzelf, dat bijna alle verslaggevers hadden moeten afgaan op de verklarings van de portier in het bewuste huis, de enige die een overzicht van het gebeurde kon geven.

En nu was het merkwaardige, dat er een groot verschil bestond tussen al die krantenberichten. Raffles leidde hieruit aanstonds af, dat de eender-

ge op de een of andere wijze door handlangers van Bray gewaarschuwd was, vooral zijn tong in bedwang te houden en niet te veel los te laten, als hij tenminste geen kwade vrienden wilde worden met het gespuis. Maar onmogelijk was het niet, dat sommige journalisten nogal royaal met dollars hadden gewerkt en dat Nagel zijn vrees voor Bray voor een groot deel achteruit zag gesteld door zijn liefde voor geld.

Intussen, de naam van Bray zelf werd nergens aangetroffen. Nagel, die hem dan toch gezien had, was blijkbaar van oordeel geweest, dat al het goud van de wereld hem niet baten kon als hij die man verraadde.

Duncan echter was met name genoemd. Die was onder de volgende om-

standigheden in het huis van Reckleben aangetroffen, door twee agenten, die op het horen van de schoten waren komen toesnellen een venster in het huis verlicht hadden gezien, en hadden aangeheld, zolang totdat een van de flatbewoners, die uit het raam had gekeken langs een omweg naar de vestibule was afgedaald, de gebonden portier had gevonden en met de hulp van die half versufte man de deur had geopend voor de politieagenten.

Dezen hadden onmiddellijk een onderzoek ingesteld, en in de overhoopgehaalde kamer van Reckleben een ernstig togetakeld man gevonden die in een toestand van halve wezenloosheid in een hoek zat.

Natuurlijk hadden zij hem onmiddellijk meegenomen naar het politie-bureau waar hij eerst een uur in de ziekenzaal doorbracht, en daarna voor alle zekerheid werd vastgehouden. Dat had de man voor een deel aan zichzelf te wijten, want hij was zo dom geweest, een gefingeerde naam op te geven, terwijl tien minuten tevoren een politiekapitein zorgvuldig zijn zakken had doorzocht en in een daarvan een portefeuille had gevonden met een paar briefjes in enveloppen, die heel duidelijk « Aan Mr. Lionel Duncan Esquire » waren gericht.

Zodra hij behoorlijk kon spreken ondervroeg men Duncan, men ondervroeg hem nogmaals, en men kreeg hem « rijp » zoals de eigenaardige politieterm luidt. Plotseling stortte de man als het ware in elkaar, en bekende dat hij des nachts de woning van Reckleben was binnengegaan, met het doel, onder diens papieren te zoeken naar een paar stukken, die hem konden compromitteren.

Men vroeg hem wat die stukken waren, men vroeg hem of hij geen medeplichtigen had gehad, maar zo rijp was Duncan nog niet, of hierover wenste hij zich niet uit te laten. Men wees er hem op, dat het schieten op straat en het al heel spoedig vinden van de beschadigde auto met bloedsporen eraan, toch stellig in verband moest staan met zijn nachtelijke escapade; hij ontkende die samenhang, en verklaarde dat hij

alleen was gekomen.

Toen Raffles zover met zijn bestudering van de dagbladen gekomen was, zei hij tot Brand:

— Het is duidelijk, dat Duncan Bray tot iedere prijs wil sparen, zolang dit maar met enige kans van slagen kan geschieden.

— Maar hoe kan hij volhouden, dat hij er alléén geweest is, terwijl toch Nagel de concierge hem en Bray samen heeft gezien? riep Brand uit.

— Daarvoor kan natuurlijk slechts een enkele verklaring zijn. Duncan kent de strenge tucht die onder zijn Clubleden heerst, hij kent de lange armen van de chef, van Bray, en hij weet zeker dat Nagel reeds een vingerwijzing heeft gekregen om vooral geen namen te noemen en in geen geval die van Bray.

— Dat laat zich heel goed horen, zei Brand nadenkend. Zeker, zo zal het wel in elkaar zitten. Maar ik stuit nog op iets anders.

— Laat eens horen.

— Nagel spreekt ook met geen woord over Agnes Jeffries. Het is toch duidelijk dat de man haar moet hebben binnengelaten.

— Dat is niet noodzakelijk. Toen zij kwam, was het nog zo vroeg, dat de huisdeur openstond en zij kan door de vestibule zijn geglipt en naar boven zijn gegaan zonder dat Nagel haar zag.

— Dat moet dan wel het geval zijn, hernam Brand, anders zou ik het raadselachtig vinden, dat hij haar naam niet noemde.

— Dat kan ik niet inzien. Ook dat kan hem vanwege Bray heel goed verboden zijn. De vent wil niet dat zij bij de zaak betrokken wordt, uit vrees dat zij uit wraak meer zal zeggen dan goed voor hem kan zijn. Daarenboven, hij hoopt stellig, haar weer in zijn macht te krijgen nu hij zijn mededinger uit de weg heeft weten te ruimen. Overigens zullen wij het aanstonds wel uit haar eigen mond horen, als het arme kind is uitgerust en in staat bedaard met ons te praten.

Brand had opnieuw een der bladen opgenomen, en zei schouderophalend:

— Mij dunkt dat de politie half gek

moet worden, als zij al die verhalen leest.

— Hier heet het een inbraak, daar een nachtelijke fuifpartij en ik heb ook al een blad gevonden, waarin dat huis in Madison Avenue als een soort centrale voor smokkelaars wordt genoemd. En de verwarring wordt nog vergroot door het vinden van de vernielde auto.

— Waarom ga je niet eenvoudig naar de politie om te zeggen, dat Nagel weet wie de tweede man was, die zich in gezelschap van Duncan bevond?

— Omdat ons dat weinig verder zal brengen, Charles. Nagel wordt dezer dagen onder ede gehoord, hij heeft nu eenmaal gezegd dat hij het niet weet en hij zal zich wel wachten op die verklaring terug te komen. Ten eerste uit vrees voor de bedreiging van de bande, en ten tweede omdat hij bang is, dan zelf aangeklaagd te worden als medeplichtige na de daad.

De beide vrienden verzonken opnieuw in de lectuur van hun bladen, toen Brand opkeek omdat Raffles zacht begon te lachen.

— Ik lees hier iets moois onder «Laatste Nieuws», zei Raffles, zonder van zijn krant op te zien. Wij hebben helemaal de twee agenten vergeten en de bovenbewoner, die de gewonde en geknevelde Nagel hadden gevonden.

— Daar ben ik ook juist aan bezig, riep Brand uit.

— In dit blad draait onze vriend Nagel er zich op deze wijze uit, dat hij verklaart niet te weten wie zijn aanranders waren; zij waren zwaar gemaskeerd.

— Praat hij in het meervoud? vroeg Brand. Hier in mijn blad is het er maar een.

— Geen persoonsbeschrijving?

— Neen, het was te donker, verklaarde hij. Nu, des te beter, ofschoon ik van dat praatje geen woord geloof. Hij heeft het niet willen zeggen, dat zijn aanrander buitengewoon groot en sterk was, en daardoor opviel, omdat hem ook dit verboden is.

— Lieve hemel, Edward, waarom?

— Omdat Bray moet vrezen dat wij, als men ons eenmaal bij de kraag heeft

gevat, geen seconde zullen aarzelen om alles haarfijn uit de doeken te doen.

— Hij begrijpt natuurlijk wel, dat wij naar hem zullen blijven zoeken, en dat wij wel zo verstandig zullen zijn, ons niet persoonlijk met de politie in verbinding te stellen. Als ik het dus goed inzie, wil onze vriend Nagel het doen voorkomen, alsof hier sprake is van twee geheel verschillende, scherp afgescheiden zaken: ten eerste het bezoek van Mijnheer Duncan, die hij heel goed kende en vertrouwde, en die hij dus rustig binnen heeft gelaten, toen deze zei even de kamer van zijn vriend Reckleben te bezichtigen, en ten tweede de raadselachtige overval van de gemaskeerde inbrekers. Raadselachtig inderdaad, omdat er niets gestolen is en zij de vlucht hebben genomen, zonder iets te stelen. Zeer begrijpelijk, Charles dat de politie letterlijk met de handen in het haar zit, en nog begrijpelijker zou het volgens mij zijn als zij die ongelukkige portier ook maar in arrest nam in de mening dat hij wel meer van de zaak weet en het niet wil zeggen.

— Maar dat mogen wij toch niet toelaten, wij weten toch, dat die man zich niets te verwijten heeft dan een beetje loslippigheid.

— Ook, hij is zo corpulent; een verblijf van een paar dagen in een cachot zal hem niet erg veel nadeel doen, zei Raffles koeltjes. Dan had hij maar moediger moeten zijn en dadelijk de waarheid vertellen.

— Dat zal ik doen, klonk plotseling een stem bij de deur.

Agnes Jeffries was binnengetreden. Ze was nog erg bleek, maar nu ogenschijnlijk kalm. Haar ogen hadden echter een koortsachtige gloed, en waren onnatuurlijk groot.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles verschrikt uit. Wilt gij aan de politie gaan vertellen, hoe de zaak zich vannacht heeft toege dragen?

— Ja, dat wil ik inderdaad. Ik heb vannacht bijna niet geslapen en veel is mij nu duidelijk geworden. Reckleben was een smokkelaar, nietwaar? Een slecht mens, een handelaar in blanke slavinnen?

— Hij is nu dood, en... begon Raffles aarzelend.

— Gij kunt mij nu gerust de waarheid zeggen, ging de jonge vrouw schijnbaar rustig voort. Hij was een goede vriend van Bray, totdat zij ruzie kregen om mij. En diezelfde Bray was ook een vriend van die ellendeling, Duncan, die me zo laaghartig bedrogen heeft, door de rol van een geestelijke te spelen. Ik zal hem niet sparen en ik ga zeggen met wie Duncan vannacht in het huis van Reckleben is gekomen.

— En zult ge daarbij ook mijn naam noemen? vroeg Raffles terwijl hij een stoel aanschoof.

— Neen, waarom zou ik dat doen? zei zij, heftig het hoofd schuddend. Gij hebt u edel tegenover mij gedragen.

— Maar als Bray ontdekt, dat gij hem hebt aangeklaagd, dan zal hij zich op een bloedige wijze u willen wreken.

— Mogelijk. Maar ze zullen hem wel in arrest nemen.

— Dat is nog zo zeker niet. Een man als Bray zal wel over machtige relaties beschikken, merkte Brand op. Wat kan hem bovendien anders ten laste worden gelegd, dan dat hij zich wat laat in de nacht in een onbewoond huis heeft bevonden, waar hij echter volstrekt niet heeft ingebroken?

— Charles, als wij er niet waren zou hij zich waarschijnlijk onmiddellijk bij de politie hebben aangemeld, zei Raffles. Geloof dat maar gerust. Want inderdaad heeft hij zich alleen maar schuldig gemaakt aan indiscretie of huissvredebreuk of hoe heet dat? Hij en zijn vriend hebben behoorlijk de portier gewaarschuwd en zijn naar boven gegaan omdat zij licht meenden te zien. Wat schuilt daar achter? Het is alleen de vrees, dat wij hem niet rustig zullen laten begaan, die hem weerhoudt, openlijk te bekennen dat hij in het huis in Madison Avenue is geweest. De politie kan immers nooit bewijzen, dat hij in de vernielde auto heeft gezeten. Neen; Bray wil voorlopig tot iedere prijs op de achtergrond blijven, vandaar zijn verbod om zijn naam te noemen.

— Ik zal hem noemen, herhaalde Agnes met hardnekkigheid. Hij heeft

mij willen laten meedoen met zijn schurkenstreken.

— En hij heeft Reckleben vermoord, vulde Raffles aan.

Zij smoorde een kreet en haar ogen staarden Raffles groot aan, toen zij langzaam en met moeite uitbracht:

— Is dat waar? Hoe weet gij dat?

— Het is waar; en ik weet het omdat ik bij het sterven van Reckleben in de subway tegenwoordig was, antwoordde Raffles.

— Hij doodde hem dus met vergif? vroeg zij eindelijk.

— Dat heb ik duidelijk kunnen constateren.

— Waarom hebt ge dat niet dadelijk aangegeven?

— Omdat het later niet meer te bewijzen was. Reckleben zal morgen worden begraven, maar reeds gisteren in de vroege zou zelfs de bekwaamste geneesheer niet het geringste spoor van vergif meer in zijn lichaam hebben gevonden. Maar ik verzeker u plechtig dat ik mij heb voorgenomen Bray daarvoor te laten boeten.

— Kunt gij zweren dat Bray 't deed?

— Ik ben volkomen zeker van mijn zaak. Het was zijn naam die Reckleben voor het laatst uitsprak. Hij fluisterde mij zijn naam in het oor, toen ik mij over hem heenboog.

— En waarom zou hij hem vermoord hebben, denkt ge. Om mij?

— Ook om u, en ook om nog andere dingen, welke ik ontdekt heb in de papieren welke ik vannacht heb meegenomen uit het huis. Reckleben wist te veel van Bray's geheimen af, en daarom moest hij er aan geloven.

Even bleef Agnes Jeffries in gepeins zitten, stond toen op, en zei:

— En nu ga ik heen.

— Wilt gij hier weggaan? vroeg Brand verwonderd.

— Ja. Ik dank u beiden voor de hulp die u mij geboden hebt. Eerlijk gezegd, ik wist niet dat er nog zulke mannen bestaan; ik heb steeds moeten denken, mijn arme vader, die geloofd heeft dat ik...

Zij sloeg de handen voor het gelaat en stond een oogenblik onbewaaglijk.

Toen wendde zij zich langzaam naar de deur.

Raffles trad op haar toe en greep haar bij de arm.

— Wat zijt gij van plan te gaan doen? vroeg hij op ernstige toon, terwijl hij haar dwong hem aan te zien.

— Wat staat mij te doen? Ik ben voor mijn leven geschandvlekt en ik ga de brede weg op. Al mijn illusies zijn mij ontnomen. Gelukkig kan ik door het toneel in mijn onderhoud voorzien en... ik zal misschien wel een rijk vriendje aan de kaak slaan... Neen... tracht mij niet tegen te houden... ik doe toch

wat ik wil... Vaarwel.

Met een snelle ruk had zij zich losgemaakt, en voor iemand haar had kunnen tegenhouden was ze buiten het vertrek gesneld, en stond nu reeds op straat, blootshoofds.

— Wat zal er nu van dit ongelukkige kind terecht komen? vroeg Brand, diep ontroerd.

— Zij zal ondergaan in de maastroom, Charles, tenzij wij haar redden, desnoods ondanks haar zelf. Ik heb in haar ogen een onherroepelijk besluit gelezen, en wij moeten haar tegen haarzelve beschermen.

HOOFDSTUK VI

HET EINDE VAN EEN SCHURK

Het dramatische einde van het gesprek, dat Raffles en Brand met Agnes Jeffries gevoerd hadden, was voor eerstgenoemde niet onverwacht gekomen. Hij wist zo goed als zeker wat het arme meisje in haar wanhoop zou doen en als hij dat niet geweten had, zou hij haar niet hebben laten gaan, maar haar desnoods met geweld hebben tegengehouden.

Raffles had bijtijds informatie ingewonnen en de uitslag daarvan had hem voor een groot deel gerust gesteld.

Evenals in andere grote wereldsteden, zoals Parijs, Londen, Berlijn enzovoorts, bestaan er in New York tal van theaters, waar zogenaamde revues worden opgevoerd, die de toets der critiek niet kunnen doorstaan. De revue-girls, die in een dergelijke revue optreden zijn tot een zekere ondergang gedoemd. En dat wilde Raffles voorkomen.

Hij had vernomen dat Agnes Jeffries reeds geruime tijd verbonden was aan het wereldbekende theater, dat bekend staat onder de naam Radio City Music Hall, en hij wist, dat daar, onder het streng toezicht houdend oog van een rechtchapen, kunstzinnige dame voor het fysieke en morele welzijn van de revue-girls wordt gezorgd. Hij was van plan de eerste de beste voorstelling in

het theater te bezoeken om eens te zien hoe het daar precies toeling en onder welke omstandigheden Agnes Jeffries daar optrad.

Toen hij die dag twee plaatsen voor de avondvoorstelling ging bespreken, was hij een der laatsten, die nog een behoorlijke plaats kon krijgen en toen hij door een der suppoosten naar zijn plaats werd gebracht, stond hij, Raffles, en Brand niet minder, toch wel even met verwondering te kijken naar het schouwspel dat de zaal hem bood.

Zij, die wel eens in New York zijn geweest, hebben ongetwijfeld een voorstelling in dit grootste theater van de wereld bijgewoond. Zij zullen kunnen constateren, dat in de na volgende beschrijving geen woord te veel wordt gezegd.

De eerste indruk die de bezoeker krijgt is een gewaarwording alsof hij zich in het inwendige van een enorme holle buis of pijp bevindt. De zoldering is halfond en die halve cirkel wordt voortgezet op de vloer, waar de zitplaatsen eveneens een halve cirkel vormen. Ondanks de geweldige ruimte is er geen enkele pilaar of kolom, die het uitzicht zou kunnen belemmeren. De prijzen van alle plaatsen zijn gelijk. Waar men ook zit, overal kan men even goed

zien wat op het enorme toneel gepresenteerd wordt. Dit toneel, het grootste ter wereld, lijkt niet zo geweldig groot in verband met de kolossale afmetingen van de zaal, maar het is niettemin 18 meter hoog en 30 meter breed. Er zijn 6.200 zitplaatsen en er is elke avond geen plaats onbezet. Het orkest bestaat uit ruim vijftig medewerkers, aangevuld door 30 zangers en evenveel zangeressen. De revue-girls heten hier Rockettes, hebben een vast salaris en zijn aan een strenge discipline onderworpen. Er treden altijd zes en dertig meisjes tegelijk op, en er zijn er nog evenveel achter de schermen, die als het nodig is moeten kunnen invallen. Bovendien zijn er altijd tien meisjes tegelijk met vacantie. Alleen in die vacantietijd mogen zij doen wat zij willen. Alle andere dagen, moeten zij, of zij optreden of niet in het gebouw aanwezig zijn. Zij behoeven zich daar niet te vervelen. Er is een enorme daktuin met een zwembassin, een cafetaria, er is een klein orkest dat op hun verzoek bekende melodieën of dansmuziek speelt, kortom het is een ideale werkgemeenschap, mits... mits men zich aan de voorschriften houdt.

Toen Raffles en Brand gezeten waren, beiden voorzien van toneelkijkers en hun omgeving eens goed opnamen, zagen zij, niet ver van hen af twee heren zitten, die hen bekend voorkwamen.

De een was Robert Bray, de ander een man, die Raffles en Brand eerst niet herkenden. Hij had stijf, rossig haar en heel kleine knipperende oogjes. Zijn neus was vervaarlijk groot en dik.

— Hij is het waarachtig, fluisterde Brand, bijna verschrikt. Dat noem ik toch de brutaliteit wel wat ver drijven. Nu ik goed kijk, zie ik dat het de portier Nagel is.

— O, hij is van het echte slag, zei Raffles. En als wij eerlijk willen zijn, dan moeten wij hem nageven, dat het hem niet aan een vaste wil en aan stoutmoedigheid ontbreekt.

— Maar dat hij hier durft komen, na wat er gebeurd is, hield Brand hoofdschuddend vol.

— Wat had hij dan moeten doen?

Vluchten soms? Het veld ruimen, en daardoor zijn invloed op de hende verliezen?

Brand gaf geen antwoord maar hield de ogen op het tweetal gevestigd.

Op hetzelfde ogenblik werd het donker in de zaal, de gordijnen weken voor de eerste maal uiteen, onder het daverend geweld van het grote orkest, maar de hoofden van de drie mannen wat verder op, tekenden zich scherp in de omtrekken af van het licht uitstralende toneel.

De revue kon nauwelijks tien minuten aan de gang zijn, of Brand stootte Raffles met de elleboog in de zijde, en fluisterde opgewonden aan zijn oor:

— Zij is er. Je hebt gelijk.

— Ik wist het immers wel, zei Raffles terwijl hij zijn toneelkijker voor de ogen hield.

Hij keek naar de zesde van de zes en dertig koormeisjes die zo juist dansend optraden in hun fraaie, nauwsluitende costumes, die als een soort slangen huid om het lichaam sloot. Er viel niet aan te twifelen het was Agnes Jeffries.

Zij leek tener en klein in de felle stralen van het zoeklicht. Zij lachte, omdat zij lachen moest, en de hemel alleen wist hoeveel moeite dat haar kostte.

Omberispelijk in de maat gingen de zes en dertig slanke rechter benen omhoog, bogen zich zes en dertig linkerbenen, maakten de armen precies dezelfde bewegingen, precies op de maat van de muziek. Op al die gezichten dezelfde stereotiepe glimlach, dezelfde bijna wezenloze uitdrukking.

Nu liepen zij in een grote kring om het toneel met de handen op elkaars schouders en kwamen langs het zoeklicht.

Brand zag duidelijk hoe Agnes Jeffries lachend, bijna uitdagend naar de plek keek waar Bray en de man met het rosrode haar gezeten waren.

Hij voelde een steek in zijn hart; zou het mogelijk zijn, dat het kind hen bedrogen had? Zou alles maar comédie zijn geweest, zou zij al vergeten zijn wat er met haar geschied was en meende zij het, toen zij uitriep, dat zij van

het leven wilde gaan genieten?

Welk een ellende voor dat kleine, nog zo jonge ding, dat hier misplaatst scheen met haar frisse naliviteit in die omgeving van klatergoud, bedriegelijke schijn en onder goud bedolven uitlokking.

Brand keek haar na, terwijl zij met haar lenige metgezellinnen tussen de coulissen verdween, met het doel zich snel te verkleeden, en aanstonds weer terug te keren in andere kledij en op de maat van andere muziek.

Toen keek hij naar de blok waarin Bray en de roodharige portier waren gezeten.

De heren schenen druk met elkander te beraadslagen. Aan het schudden van Bray's schouders zag hij, dat deze zat te lachen. Blijkbaar vormden de jonge dansmeisjes het onderwerp van hun gesprek.

Van terzijde keek Brand even naar Raffles, die daar onbeweeglijk zat, en hij kon een harde glans zien in de grijze ogen, die strak op de brede rug van Bray waren gevestigd.

— Ik kan mij niet begrijpen waarom Agnes Jeffries hier is teruggekeerd, zei Brand.

— Wel, zij moet, antwoordde Raffles kortaf. Zij staat hier onder discipline, en van het ogenblik af dat zij fatsoenlijk wil zijn, is zij wel verplicht er hard voor te werken.

— Maar, heb je haar niet zien lachen tegen dat gespuis daar in de loge?

— Er is mij niets ontgaan, Charles. En ik moet zeggen, dat dat lachje me volstrekt niet beviel.

— Je gelooft toch niet, dat zij ons bedrogen kan hebben? Ik dacht daar zo even reeds aan.

— Neen, Charles. Ik ben er van overtuigd dat zij gisteravond oprecht was. Daarom juist voel ik mij bevreesd en onrustig. Bray is natuurlijk hier gekomen in de hoop dat hij haar zou terugzien.

— Maar ik begrijp niet, dat de vent daar zo rustig kan zitten. Hij moet toch bang zijn, dat zij weleens aan de politie kon gaan vertellen, wat er gebeurd is in het huis van Reckleben?

Raffles haalde enigszins ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Hij houdt er natuurlijk rekening mee, dat zij zich nog wel eens zal bedenken, alvorens een geval wereldkundig te maken, dat haar naam in opspraak moet brengen. Zij zal zo lang als zij kan zwijgen, en zelf de zaak in handen nemen. Reckleben heeft haar ongetwijfeld gemeen bedrogen, maar zij hield nu eenmaal van hem, en in haar jonge hersens overweegt zij, wat er misschien nog wel had kunnen gebeuren als hij was blijven leven. Zij had hem dan door haar leven misschien tot een beter mens kunnen maken, en dat is nu belet door de daad van Bray. Zij haat die man fel, misschien nog wel meer dan de laffe kerel, die voor geestelijke speelde bij die misselijke comédie van het huwelijk. Ik zal haar in het oog houden, amice, dat verzeker ik je.

— En hem toch zeker ook?

— Natuurlijk. Hem niet minder, Charles. Hem in de eerste plaats.

De pauze brak aan, en het werd licht in de zaal. Raffles zag, hoe Bray opstond, iets tegen zijn metgezel zei, en toen zijn plaats verliet. Hij stond op hetzelfde ogenblik eveneens op, en zei fluisterend tot Brand:

— Wacht mij hier. Ik moet zien wat hij gaat uitvoeren.

Niet zonder enige ongerustheid bleef Brand tien minuten alleen zitten, zag toen Bray weer binnentreden met een glans van genoegen op zijn brede tronie, en bijna op hetzelfde ogenblik kwam ook Raffles weer terug.

— Nu? vroeg Brand dadelijk nieuwsgierig.

— Hij heeft even in een hoekje met haar staan praten. Ik denk dat zij een afspraakje hebben gemaakt. Wij zullen op onze hoede zijn, Charles. En luister nu goed naar mijn instructies.

De beide vrienden bogen hunne hoofden dicht bij elkander en Raffles begon vlug en heel zacht te praten, in hun afgesproken, voor niemand begrijpelijke taal, terwijl de muziek alweer begon te spelen en toen de lichten werden uitgedraaid, stond hij haastig op en ver-

liet zijn plaats.

Brand bleef, alleen achter en volgde de voorstelling zonder veel aandacht.

Hij dacht alleen maar aan dat ongelukkige kind, dat daar schijnbaar zo vrolijk over het toneel huppelde.

— Dat onvoorzichtige, kleine ding, bromde Brand voor zich heen. Als zij werkelijk iets tegen Bray in de zin heeft, dan zou een aantal mensen kunnen getuigen hoe zij hem in haar netten heeft gelokt.

Even voor het scherm voor de laatste maal zou vallen en terwijl het toneel volstond met wel driehonderd medewerkers, verliet Brand zijn plaats, ging zijn overjas aan de vestiaire halen, snelde de trap af, en wisselde enige woorden met Henderson, die in de file met zijn auto wachtte en deze onmiddellijk verliet, om zijn wagen te parkeren niet ver van de artiestenuitgang. Brand begaf zich daar te voet heen, koos een goede plaats in de duisternis van een overwelfde gang, en hield vandaar de uitgang in het oog.

Er waren zeker nog geen tien minuten verlopen na het einde van de voorstelling, of er kwam, ~~zachtzand en~~ lachend, enige revue-meisjes naar buiten, die waarschijnlijk van hun tien-daagse vacantie gingen genieten.

Maar bijna allen waren zeker al weg, toen Agnes Jeffries naar buiten kwam, voorzichtig even rondkeek, en toen haastig de donkere straat uitliep, alleen.

Brand begon haar dadelijk te volgen, zich afvragend of Raffles zich misschien had vergist. Het was een geluk dat zij liep in de richting waar Henderson met de auto wachtte, want niet zodra had zij een bredere straat bereikt, of zij stapte in een auto, een prachtige, grote, glanzende slee, die daar blijkbaar op haar had staan wachten, en waarvan het portier van binnen uit geopend werd door een grote mannenhand.

Zo snel hij kon liep Brand toe op zijn eigen auto.

— Volg die wagen nu, maar op een behoorlijke afstand, James.

De rit duurde nauwelijks een kwartier, en toen stopte de eerste auto voor het huis van Bray. Brand zag door de

voorrui hoe hij Agnes Jeffries hielp uitstijgen, die haar gezicht zorgvuldig verborgen hield in een grote shawl, die zij om het hoofd had geslagen, waaruit Brand opmaakte, dat zij steeds dit slip-pertje maakte en dat, als het ontdekt werd, het haar baantje kon kosten... Dadelijk daarna reed de glanzende wagen weg. Het tweetal was nauwelijks het huis binnengegaan, waarvan de grote voordeur door de portier nog niet gesloten was, of Brand stapte op zijn heurt uit, en zei zacht tot Henderson.

— Wacht ons nu in de zijstraat, op de plek die ik je heb aangewezen, James. Het kan een kwartier, maar het kan ook wel een uur duren.

— Ik zal wachten mijnheer Brand, zei de reus eenvoudig.

Brand was de auto al vooruit gelopen en op een donkere plek klom hij vlug als een aap over het ijzeren hek, liep in gebukte houding een smal laantje van een kleine zijtuin af en bereikte een raam gelijkvloers van een groot huis, dat hij slechts behoefde open te duwen om te kunnen binnengaan. Hij glimlachte tevreden terwijl hij een ogenblik luisterend bleef staan en mompelde voor zich heen:

— Nog altijd dezelfde meesterschap in het openen van deuren en ramen. Hij heeft mij de weg gebaand en ik behoef hem slechts te volgen.

Brand was zo vlug te werk gegaan, dat hij boven in het huis nog duidelijk de stappen hoorde van twee personen die zich verwijderden, over het gladde, harde hout van een parketvloer. Hij had een gangdeur geopend, en hoorde nu ook heel even de zware stem van Bray.

Vlug als een eekhoorn liep hij de trap op, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde. Op de derde bleef hij opnieuw staan om te luisteren.

Alles was weer stil. Maar onder een der deuren zag hij flauwe lichtschemer. Hij liep er behoedzaam op toe, en poogde voorzichtig de knop om te draaien. Het was de flatdeur, en deze was op slot.

Hij stond nog in beraad wat hij zou doen, toen hij tot zijn verwondering de

kruk heel zacht in zijn hand voelde bewegen. En toen ging de deur open. Hij greep reeds naar zijn revolver, toen een stem zacht fluisterde:

— Geen grapjes alsjeblieft. Ik ben het. Kom vlug binnen.

Het was Raffles, wiens gelaat hij nu onduidelijk kon onderscheiden in het flauwe licht van de khal, waartoe de deur toegang gaf.

Bijna onmiddellijk hoorde hij een opgewekte stem, die zei:

— Ik ben blij, Bob, dat je bediende al slaapt. Niemand heeft me dus herkend. Niemand weet dat ik hier ben?

— Geen sterveling, schatje. Ik weet het alleen.

— Zoveel te beter Bob, zoveel te beter, riep het vrolijke stemmetje weer, en een huivering doorliep Brand, toen hij bedacht wat dat ongelukkige meisje daarbinnen in haar wanhoop van plan was.

— Zij zijn nu in de kleine eetkamer, fluisterde Raffles. Het is de derde deur daarginds. Wij kunnen van twee kanten naar binnen. Ik heb er voor gezorgd dat hij de deuren onmogelijk op slot kan draaien.

— Heb je iets kunnen ontdekken?

— Alles. Hij is verloren, Charles. En als wij nu maar voorzichtig optreden, dan kunnen wij Agnes Jeffries heel veel ellende besparen.

— Laten wij ons in godsnaam haasten, Edward, misschien is elke seconde wel kostbaar. Me dunkt dat ik haar zie, hoe zij slechts staat te wachten op een gunstige gelegenheid om hem een kogel door het hoofd te schieten.

— Vooruit Charles, niet aarzelen. Jij gaat door de slaapkamer, ik ga door zijn werkkamer binnen. Ik zal wel zo luid spreken, dat je mij moet horen en onmiddellijk de tweede deur moet openen in geval hij soms mocht willen vluchten. Vooruit nu.

De beide vrienden gingen van elkander en konden zonder de minste moeite de beide gangdeuren openen. Brand sloop door de ruime, fraal ingerichte slaapkamer, die flauw verlicht was door een Arabische hanglamp, en vond gemakkelijk de deur naar de eetkamer, waar-

achter hij vrolijke stemmen hoorde.

Maar eensklaps schrok hij hevig, want hij hoorde de dodelijk ontstelde stem van Bray die riep:

— Om Godswil, Agnes, wat ga je doen? Doe weg die revolver. Wil je me vermoorden.

— Daarvoor ben ik hier gekomen, hond, klonk dadelijk daarop een stem, zo schor en hees, dat hij ze nauwelijks herkende.

In de mening dat hij ieder ogenblik het schot kon horen rukte hij de deur open.

Godlof, Raffles was juist bijtijds gekomen. Hij was onverhoeds achter de jonge vrouw opgedoken, van achter de portière die de tussendeur verborg, en had haar gewapende hand vastgegrepen en neergedrukt. Hij kon haar zonder enige moeite het wapen ontnemen, want zij was als het ware verpletterd door schrik en een heftige ontroering, en bood niet de minste tegenstand, maar liet zich wanhopig snikkend op een stoel neervallen.

Bray zelf was zo verbluft door deze plotselinge verschijning, dat hij Raffles aanstaarde als zag hij een spook.

— Wel, mijnheer Bray, zei Raffles sarcastisch, dit loopt anders af, dan gij gedacht en gehoopt had, nietwaar?

Agnes had op het horen van de stem het hoofd opgericht en keek Raffles aan met verbijsterde, betraande ogen.

Raffles had de kleine browning achter in zijn zak laten glijden en ging voort:

— Wij moeten eens even met elkander spreken, mijnheer Robert Bray. Maak u niet ongerust, lang zal het niet duren. Ik neem dit meisje met mij mee, en ik hoop haar te overtuigen dat er voor haar nog andere en betere dingen bestaan, dan zich de handen te bezoeiden met het bloed van zo'n schurk als jij bent. Ik ben zo vrij geweest een uur geleden eens een onderzoek in te stellen in die aardige geheime vakjes van dat schrijfbureau. In die geheime vakjes vond ik niet alleen heel wat geld, dat ik mij maar heb toegeëigend; men noemde dat in de riddertijden de « plundering van de verslagen vijand », en

daarenboven enige documenten, die waarschijnlijk niet voor publicatie waren bestemd, en daarom waarschijnlijk zo zorgvuldig waren weggesloten.

Bray liet een dierlijk gegrom horen, en stond daar onbeweeglijk met de vuisten gebald en bleek als een doek.

— Zij hebben betrekking, die papertjes, op de geheime levenswijze, van een zeker iemand, en doen een merkwaardig licht vallen op zekere politieagenten. Een hunner zal mijn vriend hier nog vannacht gaan opzoeken, en hem eens vertellen hoeveel nut er voor hem kan schuilen om de waarheid maar op te biechten. Het is wat moois voor die geachte burger, die Robert Bray heet.

Bray zei niets.

En onverbiddelijk ging Raffles voort:

— Maar dit alles betekent nog niets bij een andere, gewichtige vondst. Ik heb namelijk een briefje gevonden van een zekere Mr. Reckleben, waarin hij een afspraak bevestigt, en dat je zo onbegrijpelijk dom bent geweest niet onmiddellijk te vernietigen. Voorts bevatte het stuk vloeiblad, dat ik in die prullemand vond, namelijk een groot

stuk van een uitnodiging, aan die ongelukkige Reckleben gericht. Misschien zou dit alles nog niet veel te betekenen hebben, wanneer een andere afdeling niet een klein flesje had bevat, waarin zich nog wat bevond van hetzelfde vergift, waarmee Reckleben uit de weg is geruimd, omdat hij een concurrent was op het gebied van de liefde. Een en ander bevindt zich in mijn binnenzak. Morgen zijn deze bewijzen bij de politie, en over een maand zal de elektrische stoel een woordje gaan meespreken, tenzij je een andere uitweg mocht zien.

Bray zag er jammerlijk uit, als een geslagen hond, zakte neer op een stoel, en mompelde:

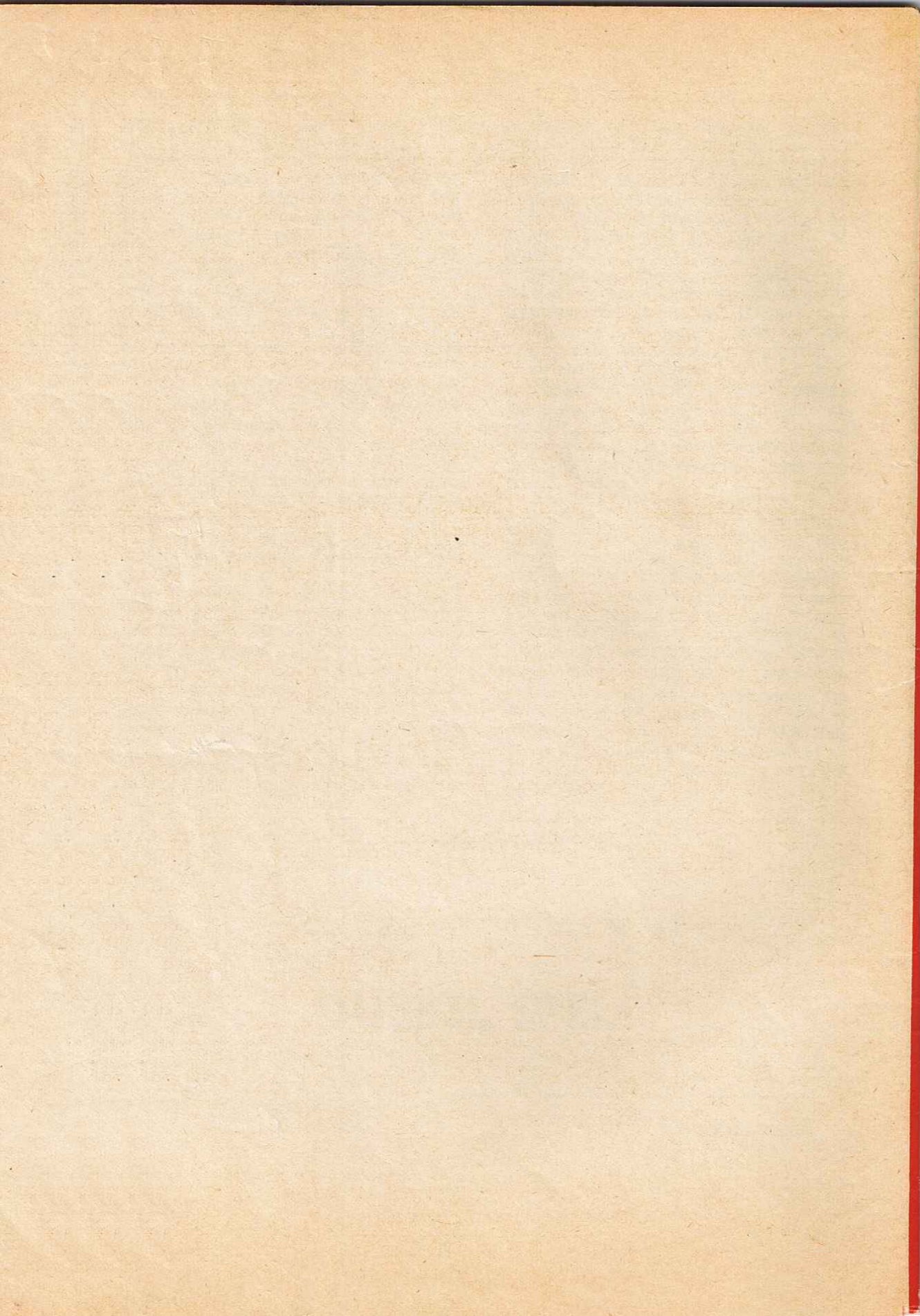
— Het is goed. Ik heb verloren. Ga weg...

Zwijgend boog Raffles zich over Agnes Jeffries heen en bood haar zijn arm. Zwijgend verlieten zij het vertrek.

Nog voor zij de trap af waren, klonk een revolverschot. Het leven van een der grootste schurken was door eigen hand geëindigd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Cocaine Smokkelaars

H O R O S C O O P

voor de week van 4 tot 10 mei, indien U geboren zijt tussen :

21 MAART EN 19 APRIL (RAM) :

Schenk ook eens aandacht aan hen, die minder gelukkig zijn dan U en tracht iets voor hen te doen. — **Liefde** : Zoek in de liefde als in de ontspanning naar diepere dingen. — **Financiën** : Houd een oogje in 't zeil om zekere ontsparingen te voorkomen. — **Gezondheid** : U zult behoefte gevoelen aan meer rust en ontspanning dan normaal.

20 APRIL EN 20 MEI (STIER) :

U hebt soms de neiging U terug te trekken of te aarzelen. Doe dat niet, het zou uw populariteit kunnen schaden. — **Liefde** : Gunstige aspecten indien de liefdesverhoudingen op degelijke basis rusten. **Financiën** : Tracht schoonschip te maken met schulden en leg een kleine spaarreserve aan. — **Gezondheid** . Stel U niet bloot aan invloeden die tot ziekten kunnen leiden.

21 MEI EN 20 JUNI (TWEELINGEN) :

Uw aanzien en uw populariteit bij anderen kunnen in belangrijke mate stijgen en U bepaalde voordelen opleveren. — **Liefde** : Wees tactisch, vriendelijk en tegemoetkomend. — **Financiën** : Stel een gezonde begroting op vooral voor de verlofdagen. — **Gezondheid** : Er is een waarschuwing tegen te veel werken en al te grote lichamelijke of geestelijke inspanning.

21 JUNI EN 21 JULI (KREEFT) :

U bent thans in staat te ontdekken, waar U eventueel noodzakelijke hulp kunt vinden om problemen op te lossen. — **Liefde** : Er is kans op succes door persoonlijke aantrekkelijkheid en beminlijk optreden. — **Financiën** : Zekere resultaten kunnen uw deel worden voor vroeger verichte diensten. — **Gezondheid** : Houd een extra oogje op symptomen, ook de lichtste.

22 JULI EN 22 AUGUSTUS (LEEUV) :

Deins niet terug voor studie en onderzoek om uw bekwaamheden op te voeren, noch voor het aanvaarden van meer verantwoordelijkheden. — **Liefde** : Betracht een zekere terughoudendheid en maak U geen illusies. — **Financiën** : Er zijn winstkansen, maar ook moeilijkheden en ontwikkelingen. — **Gezondheid** : Let extra op hetgeen U eet of drinkt en op voldoende rust.

23 AUGUSTUS EN 22 SEPTEMBER (MAAGD) :

Houd uw tong en uw pen in bedwang; denk goed na alvorens te spreken of te schrijven om dreigende gevaren te voorkomen. — **Liefde** : Laat U niet uit het veld slaan als de andere partij niet reageert als U had verwacht. — **Financiën** : Voorzichtigheid is steeds geboden bij het nemen van risico's. — **Gezondheid** : Een goede periode voor het zoeken van herstel.

23 SEPTEMBER EN 22 OCTOBER (WEEGSCHAAL) :

Profiteer van de goede kansen die U geboden worden, maar wees op uw hoede tegen ogenschijnlijke weldaden. — **Liefde** : Sla uw eigen kansen niet lager aan, dan zij in werkelijkheid zijn. — **Financiën** : Voor nieuwe financiële projecten is het geen al te best tijdstip. — **Gezondheid** : Wees voorzichtig met snelle temperatuursverwisselingen of vermoeienis.

23 OCTOBER EN 21 NOVEMBER (SCHORPIOEN) :

Indien U meningsverschillen hebt gehad met anderen, die tot verwijdering leidden, dan is het nu de tijd om die uit de weg te ruimen. **Liefde** : Gebruik tact om zoveel mogelijk genoeg te beleven aan betrekkingen met anderen. — **Financiën** : Het is thans een kwestie van evenwicht tussen tegenstrijdige invloeden. — **Gezondheid** : Houd U kalm en neem de nodige rust.

22 NOVEMB. EN 22 DECEMB. (BOOGSCHUTTER) :

Ga U niet te buiten aan geroddel en ga ook niet af op ongefundeerde praatjes of dingen. — **Liefde** : Elke overhaasting in aangelegenheden van vriendschap of liefde zal zich wreken. — **Financiën** : Stel vitale beslissingen en ondernemingen liefst uit. — **Gezondheid** : Bedenk dat thans vooral de zenuwen de nodige rust moeten genieten.

23 DECEMBER EN 19 JANUARI (STEENBOK) :

U bent geneigd om sommige dingen veel te zwaar op te nemen en geeft er daardoor meer reliëf aan dan zij verdienen. — **Liefde** : Blijf vooral vrij van jaloezie en vraag U telkens terdege af, of daar wel reden voor is. — **Financiën** : Richt al uw activiteiten op het verstevigen van uw financiële basis. — **Gezondheid** : Vermijd vooral tocht overmatige vermoeidheid of plotselinge afkoeling.

20 JANUARI EN 18 FEBRUARI (WATERMAN) :

In het algemeen zullen voorstellen van onbekenden of van personen, die U zeer kort kent, niet goed zijn. — **Liefde** : U doet er goed aan rivalen niet te onderschatten, maar ook niet te overschatten. — **Financiën** : Alle vooruitgang die U thans wilt boeken vergt een krachtsinspanning. — **Gezondheid** : Vermijd elke buitensporigheid ook op gebied van vermaak.

19 FEBRUARI EN 20 MAART (VISSEN) :

Toon U innemend, tegemoetkomend en heb ook begrip voor kleine fouten en zwakheden van anderen. — **Liefde** : Zet uw beste beentje voor en besteed daarbij veel aandacht aan uw uiterlijk. — **Financiën** : Geef geen geld uit alleen maar om indruk te maken. — **Gezondheid** : Verkwist geen energie en werkkraft in doelloos rondrennen.